

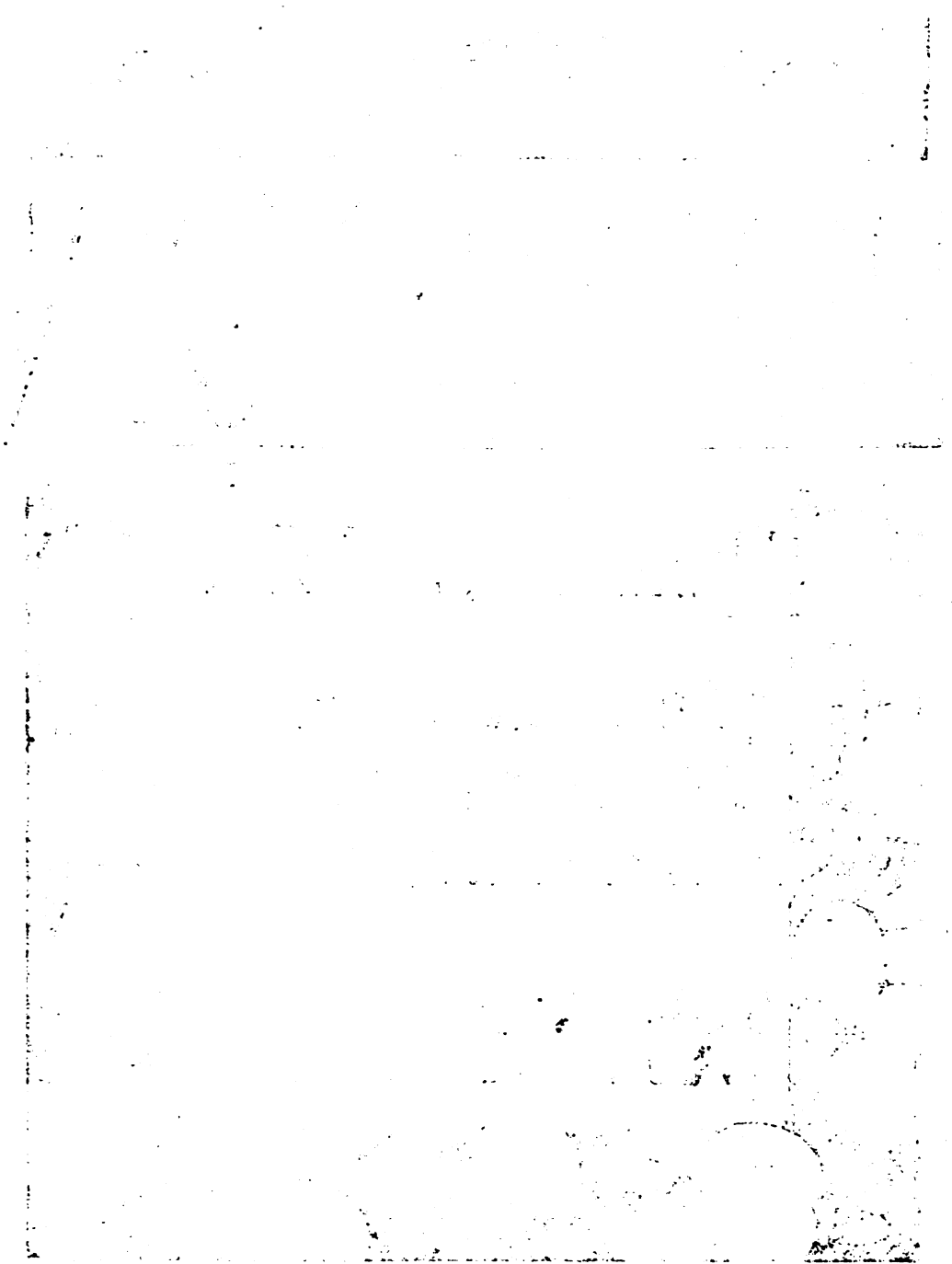

אֶסְפִּי פֶּרִי

מֵאֵת רֵבִי נִדְרָא-נֵת מֵאֲגוּרֵי

מִתְרַגֵּם לֵאנְגְלִית מִתּוֹךְ
הַמְקוֹר הַבְּנִינְגִ'י עַל-יְדֵי הַמַּחְבֵּר
עֲצָמוֹ, וּמֵאֲנְגְלִית לְעִבְרִית

עַל-יְדֵי יוֹד פְּרִישְׁמַאָז

א

צוּנִי וְאַאֲסֹף אֶת־פְּרִי וְהִבְאוּתִי מֵלֹא סֵלִים אֶל־סְזִרוֹקִידָה.
 אֶף־כִּי אֶבֶד מִמֶּנּוּ רַב וְרַב אֲשֶׁר לֹא בָשָׁל.
 כִּי הַמוֹעֵד הוֹלֵךְ וְקָבֵד מְרַבּוּ וְקוֹל הַלֵּיל רֹעִים מְשַׁמֵּץ
 וְקָאִים עֲלֶיהָ מֶרְהַצֵּר.

צוּנִי וְאַפְרוֹשׁ מִפְּרָשִׁים צַל־פְּנֵי הַנֶּחֱלֵל.
 רִיחַ הָאֲדָר וְצֶפֶן וְאֶת־הַגְּלִים הַצִּיִּקִּים יִטְלֹמֵר וְשֵׁם לָהֶם
 הַמּוֹן קוֹל.
 הַגֵּן הַתְּנַצֵּל אֶת־כָּל אֲשֶׁר־לוֹ וְלַעֲמַת הָעָרֵב הַיְגַע בָּא קוֹל
 הַקְּרִיָּאָה מִתּוֹךְ־בֵּיתָךְ צַל־יַד הַחוּף עִם־בּוֹא הַשֶּׁמֶשׁ.

ב

חיי למועד געוירי דמו לפרח - פרח אשר נתק עליה אקד
 או שנים מעתרת עליי הרבים ולא יחוש לעולם אבדתו זאת
 לעת בוא רוחות האביב הקלים לשאל מעמו נדכה.

צפה למועד קץ געוירי דמו חיי לפני אשר אין-לו כל
 לחשוף אותו ליום יבא והוא רק מתקה פי יקריב את-נקשו
 מתקה קליל עם-כבד משא כל-מתקו.

ג

האם רק לְצִיצִים רַענָנִים חג מועד הקיץ וְלֹא גם לְעֵלִים
יְבֹשִׁים וְלְפָרָחִים נוֹבְלִים?

האם רק עִם־הַגְּלִים הָעֵלִים יִהְיֶה מְזֻמָּר שִׁיר לָיִם?
האם לֹא יִשְׁמַע הַשִּׁיר גַּם עִם־הַגְּלִים הַנוֹפְלִים?
אֲבִנִי יָקָר מַרְקָמוֹת בְּתוֹךְ־הַיְרִיעָה אֲשֶׁר נִצַּב מִלְּפִי עֲלִיתָ.
אֲבָל הִנֵּה שָׁם גּוֹשֵׁי עָפָר מִיַּחֲלִים גַּם־הֵמָּה בְּמִקְמָה עַד־כִּי תִגַּע
אֲלֵיהֶם כַּף רַגְלִי.

מְעַסִּים הַחֲכָמִים וְהַגְּדוֹלִים הַיּוֹשְׁבִים לְפָנַי אֲדוֹנֵי וְאוֹתֵי הַבַּיִת
בְּתוֹר לֹא לְקַחְתִּי בְּנִרוֹעוֹתַי וְאוֹתֵי שָׁם לְעַבְדִּי לֹא לְנִצַּח.

ד

הקיצותי וְאֶת־מִכְתָּבוֹ מִצְאֵתִי עִם־הַבֶּקֶר.
 לֹא אָדַע אֶת־אֲשֶׁר יֹאמֵר בּוֹ, כִּי לֹא יָדַעְתִּי קְרָא.
 אֲנַח־נָא אֶת־הָאִישׁ הַחֲכָם עִם־סִפְרָיו, לֹא אֶפְרִיעַ אוֹתוֹ
 מִעֲבוּרָתוֹ, כִּי מִי יוֹדַע אִם יִבִּין לְקְרֹא אֶת־דְּבָרֵי הַמִּכְתָּב.

הָבָה וְאֲשִׁימָהוּ עַל־מִצְחִי וְאֶל־לִבִּי אֶלְחָצְהוּ.
 כִּאֲשֶׁר יָדַם הַלְיָלָה נְהוּכָבִים יֵצְאוּ לְעִבְאוֹתֵם אֶחָד אַחֵר
 אֶחָד וּפְרִשְׁתִּיו בְּחִיקֵי וְאֲחִכָּה דוּמָם.
 הָעֵלִים הַמִּתְלַחֲשִׁים יִקְרָאוּ לִי בְקוֹל, הַזֶּרֶם הַרְעֵשׂ זִמְרָנוּ
 וְשִׁבְעַת חֲכָמֵי הַכּוֹכָבִים יִרְנּוּ אוֹתוֹ מִן־הַשָּׁמַיִם.
 לֹא אוֹכַל לְמַצֵּא אֶת־אֲשֶׁר אֲבַקֵּשׁ, לֹא אוֹכַל לְהִבִּין אֶת־
 אֲשֶׁר חִפְצֵתִי לְלַמּוֹד, אֲבָל הַמִּכְתָּב הַזֶּהוּ אֲשֶׁר הִקְרָא לֹא יִקְרָא
 הַקֵּל אֶת־סִבְלוֹתַי וְאֶת־מַחְשְׁבוֹתַי הַפֶּךָ לְזִמְרֹת.

ה

מלא קמץ עפר וכר להעלים ממני את-דבר אותותיך לעת
 אשר לא בנתי לרעיונם.
 עתה חכמתי ואני קרא אותם בכל-דבר ובכל-עגון אשר
 היו נסתרים ממני לנגים.

חרותים הם בכל-עלה אשר לפרח, גלים ירעמו אותם
 מתוך קצף שצפם, גבעות מנשאות אותם ממעל להן על-פני
 ראשי פסגותיהן.
 את-ראשי הפניתי מעמך עד-כזה, ולכן קראתי את-אותותיך
 מעקלים ולא הבינותי למחשבותם.

ו

בְּאֲשֶׁר רְחוּבוֹת סְלוּלִים יֵאָכֵד דְרָכֵי מַמְנֵי.
בְּמַיִם הַרְחֹקִים וּבְתַכְלֶת הַשָּׁמַיִם אֵינְתָּו לְכַל־נְתִיב.
הַנְּתִיב מִתְפַּסֶּה בְּכַנְפֵי צַפְרִים, בְּנִגְהוֹת כּוֹכָבִים וּבַפְּרָחֵי
מוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה לְחֵלִיפוֹתֵיהֶם.
נֶאֱנִי שֶׁאֵל אֶת־לִבִּי: הִיחַתֵּר דָּמוֹ עַד לְחֶקֶר הַנְּתִיב אֲשֶׁר
לֹא נִרְאָה?

ז

אֶלְלִי, לֹא אוֹכֵל הַסְּתוּפָה בְּבֵית, מוֹלְדָתִי חֲדָלָה מֵהַיּוֹת
 לִי לְמוֹלְדָת, כִּי-זֶה הַזֶּר אֲשֶׁר מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם קָנָא לִי.
 מְתַהַלֵּךְ הוּא לְאֶרֶץ הַרְחוֹב.
 קוֹל מְצַעֲדוֹ דַּמָּק עַל-לִבִּי וְהוּא יִצְיִק לִי.
 גַּעזֵר הַסַּעַר, הַיָּם מִתִּיפַח.
 נוֹטֵשׁ אֲנֹכִי אֶת-כָּל דְּאִגּוֹתַי עִם-פִּקְפּוּקִי וְאֲנִי הוֹלֵךְ אַחֲרַי
 שֹׁטֵף הַזֶּרֶם אֲשֶׁר מוֹלְדָת אֵינֶי-לוֹ, כִּי הַזֶּר קָנָא לִי וְהוּא מְתַהַלֵּךְ
 לְאֶרֶץ הַרְחוֹב.

ח

היה נכון, לבי, לצאת מזה ולחזור לדרך, ויחברנא עד
 בוש כל-אשר שומה עליהם לחכות.
 כיהנה שמך נקרא בקיצ שמי הבקר.
 אל-תחכה לאיש

תאות הציץ ללילה ולקטל, אבל הפכה אשר פרח צעק
 לקראת חקש ואור.
 בקע את-סגורך, לבי, וצא!

ט

כְּאֲשֶׁר יִשְׁכַּחְתִּי שְׁחוֹחַ עַל-אוֹצְרוֹתַי הָאֲגוּרִים חֲשַׁמֵּי בְּקַרְבִּי
 כִּי נִמְיָתִי לְתוֹלְעָה אֲשֶׁר אֶת-טְרַפָּה תִּמְצָא בְּחִשְׁקָהּ בְּתוֹךְ הַפְּרִי
 אֲשֶׁר בּוֹ נוֹלְדָה.

עוֹזֵב אֲנִי אֶת-פִּלְאָה הַרְקָבוֹן הַזֶּה.

לֹא אֵיךְא מְגוּר בְּתוֹךְ-הַדְּמָמָה הַשׁוֹמְמָה כִּי הוֹלֵךְ אֲנִי
 לְחַפֵּשׂ נְעוּרִים אֲשֶׁר לְעוֹלָם יִמְשְׁכוּ. מִשְׁלִיךְ אֲנִי מִלְּפָנַי אֶת-כָּל
 אֲשֶׁר רִחַח אֵינְנִי אֶחָד עִם-חַיֵּי אוֹ אֲשֶׁר אֵינְנִי קָל כְּשִׁחּוֹק פִּי.
 רֵץ אֲנִי עִם-מְרוּצַת הַעֵת וְאִתָּה הוּי לְבִי בְּנִקְבַּ עוֹנֵךְ
 מִמֶּנּוּ הַמְּשַׁרֵּר אֲשֶׁר יִזְמַר בְּעֵת נִסְעוֹ.

אָסוּתִי בְיָדֵי וּמְשַׁכְתֵּנִי אֵלַיךָ לְיַמִּינֶךָ וְהוֹשַׁבְתֵּנִי כְמוֹשֵׁב
הַמַּעֲלָה לְעֵינַי קַל־הָאָנָשִׁים, עַד־גִּלְמַתִּי וְלֹא עָמַד בִּי כַח לְנוֹעַ
וְלָלַכְתָּ בְּדַרְכֵי אָנִי. וְאָנִי פּוֹסֵחַ עַל־הַסַּעֲפִים וְכוֹשֵׁל בְּקַל־מַדְרֵךְ
כִּי בְגָלִי, מִן אֲדָרוֹךְ עַל־קוֹץ אֲשֶׁר לֹא כָרְצוֹנָם.

וְעַתָּה לְמוֹעֵד קָץ הִנֵּה חָפְשִׁי אָנֹכִי!
בָּא הַקָּצֵף, תֵּף הַגְּדוּפִים רָעַשׁ וּמוֹשְׁבֵי הַשָּׁכֵן לְעַפְרָה.
וּנְתִיבוֹתֵי פְרוֹשׁוֹת מְתוּחָוֹת לְפָנַי.

מֵלֶאָו כִּנְסִי אֶת־תְּשׁוּקָתִי לְשָׁמַיִם.
אֶאֱרַח־נָא לְחִבְרָה עִם־הַכּוֹכָבִים הַמִּתְפָּרְצִים בְּחִצּוֹת הַלַּיְלָה
וּבְתֵהוֹמוֹת הַצִּלְלִים אֶטְבּוֹל.
דְּמִיתִי אֶל־עַבֵי הַקֶּזֶז מְרֻדְפֵי הַסַּעֲרָה, אֲשֶׁר יִשְׁלִיכוּ מֵעַל־יָהֶם
כְּתֵר זָהָב וּכְמוֹ חֶרֶב יִתְלוּ אֶת־יָתֵד הַרְעָם עַל־שְׂרָשְׁרוֹת הַבָּרֶק.
בְּחֻדוֹת גּוֹאֵשׁ אַרוֹץ עַל־פָּנַי נְחִיב הָאָבֶק אֲשֶׁר לְנִקְלָיִם:
הוֹלֵךְ אָנִי וְקָרַב בְּאַחֲרֵיתִי אֶל־שְׁלוֹם בְּרִכְתֶּךָ.

הֵינִי מוֹצֵא אֶת־אִמּוֹ אַחֲרַי עֲנּוּ אֶת־חִיקָתִי.

אחרי הפרדי מעליך נאני נדח בספרות ביתך קפשי אני
לעבית את-פניך.

יא

רק לשימני ללעג הענדני את-שרשרת עדיי הללו.
 מדי היותה על-צוארי תפצפצני ומדי התאמצי להתיקה
 מעלי תחנק לי.
 תקטן את-גרוני ואת-זמרחי תכבש בלועי.

לו רק יכלתי לתתה לך על-ידך, אדוני, כיעתה נצלת.
 תמרנא אותה מעלי ותמורתה תקשרני בעטרת פרחים
 אליך, כיוכלמתי לעמוד לפניך בעוד שרשרת אבני היקר הזאת
 על-צוארי.

יב

במעמקים מתחת שטף היומנה מהיר ובהיר קלו ומלמעלה
 נשקף החוף הגליל והוא אים וקודר.
 ובקעות שחורות מרב יערים ומבקעות מרב נחלים מקיפות
 אותו סביב סביב.

וגובינדה הנביא הגדול לעדת השיקים ישב על-פני הסלע
 ויקרא בספרים, אז יגש אליו רג-נת תלמידו, והוא איש גא
 בעשרו, וישתחו לרגליו ארצה ויאמר: הנה הבאתי עמי את-
 מנחתי הדלה והיא גולה מקחתך אותה מידי.
 ובדברו שם לרגליו שני צמידים עשויים זהב ומקלאים
 באבנים יקרות.

והנביא הגיף את-האזן מהפה ויאמירנה אל-אצבעו סביב
 והאבנים היקרות ירו על-סביבותן חצי אור.
 פתאם שטט מידו ויתגלגל בעורד נפול אל-תוף המים.
 ורג-נת קרא: איהו ויקפוץ אחריו אל-תוף הנחל.
 והנביא שם עיניו בספרו, והמים תפשו את-אשר נגבו
 ונסתירו וישקטו לדרכם.
 ואור היום הלך ורג-נת שב אל-נביאו והוא עף והמים
 נוזלים ממנו.

והוא שאף בקבדות מקצר נשמה באפו ניאמר: .הן לא
יבצר ממני למצא אותו לו רק תורני את-המקום אשר-שם נפל".
והנביא הגיף את-הזמיר הנשאר וישליכוהו המימה ניאמר:
שם הוא".

יג

ה'רף ונוע-נה יקרא: מצא אותך בקל-רגע.

אתה הרע למסעיו

הנה נה יקרא: זמר לסי מהלך קול צעדיך.

נה אשר נשמת אפך נובעת בו לא ילך עם בקסות אל

החוף.

את-מקרוו באקס-דאנה יקרא אל-פני הרוח ועל-פני מים

ועמים יקרב.

נה אשר את-שעריו: משק לרוחה ויצעד לנרכבו לקטח

וקבל את-ברכת שלוםך.

לא יסגר לעמוד תחתיו לספור את-שלו או את-אשר

אכד לו. לבו בו יכה את-התף לקול לקתו, כי-נה יקרא: ה'רף

עוף צעד בצעד.

אתה הרע למסעיו

יד

חֲלָקִי בְכַל-הַנִּבְחָר בְּאַרְץ הַזֹּאת בּוֹא מִיָּדָךְ לִי - כִּי
 קָדָה פָּצִיתָ אֶת-פִּיךָ אֵלַי.
 לָכֵן יִנְוָצֵץ אוֹרְךָ בְּתוֹךְ דְּמַעוֹתַי.
 יִרְאֵתִי מִהֵיֹת נְהוּג בְּיַד אַחֵרִים, שֶׁן אֲחֻסֵּיא אוֹתְךָ בְּחַזְכוּתְךָ
 אֵלַי בְּאַחַת מִפְּנוֹת הַדְּרָכִים לְהֵיֹת לִי לְמִנְהַג.

אֲתַהֲלֶךְ בְּקִשֵׁי עָרְפִי עַל-דְּרָכַי אֲנִי עַד-אֲשֶׁר אֲנַלְתִּי הַגְּדוּלָּה
 תִּבְיָאֵךְ עַד לְדַלְתִּי.
 כִּי אֶת-פִּיךָ פָּצִיתָ אֵלַי אֲשֶׁר חֲלָקִי בְכַל-הַנִּבְחָר בְּאַרְץ
 הַזֹּאת בּוֹא יְבֹא מִיָּדָךְ לִי.

טו

שפתך שפה ברורה, אדוני, אך לא-כן שפת אלה אשר
 ידברו בך.

מבין אנכי את-שפת כוכביך ואת-דממת עציך.
 יודע אנכי כי-לבי שאף להפתח כמו פרח, כי-חיי רוו
 נפשם על-שפת מעין נעלם.

זמירותיך כמו צפרים מארץ-שלג נכריה עפות אלי לבבור
 בנה את קנן בתוך לבי לצת הניסון אשר לָהֵן ואני מתענג ומחכה
 אל-מועד השנה הבאה.

טז

הם דעו אַת-הַדָּרֵךְ וַיֵּלֶכוּ לְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ לְאֶרֶץ הַרְחֹוב הַזֶּה
 וְאָנֹכִי הִלַּכְתִּי הַחוּצָה לְקִרְיַת הַלְלִילָה, כִּי-הָיִיתִי גֹבֵהר מִכָּל-דָּעַת.
 לֹא הָיִיתִי לְמוֹד לְמַדִּי לְבַעֲבוֹר יָרָא אוֹתָךְ בְּחֹשֶׁקֶה, לְכֹן
 בָּאֲנִי עַד לְמִוֹנוֹת דְּלִתְךָ לְהִמָּי בְּשֹׁמֵעַ שְׁתָּאִם.
 הַחֲקִמִים יִסְרוּנִי וַיְצוּנִי לְלִבְתִּי מִהָּ כִּי-לֹא בָאתִי דְרֵךְ הַרְחֹוב.
 שְׁנִיתִי לְלִבְתִּי וְאָנֹכִי נוֹאֵשׁ, אֲךְ אִתָּה הַחֲזִיקָה כִּי בְעוֹ וְקוֹל
 גְּרוֹמֹתָם הִלְךְ הַלֵּךְ וְחֹזֵק כִּיּוֹם לְיוֹם.

ו

הבאתי עמי את־מנורת־הטָהֵר אֲשֶׁר־לִי מִקֶּרֶב בֵּיתִי וְאֶקְרָא:
 בָּא, בְּנִי, וְאֲנִי אֲאִיר לְכֶם אֶת־שְׂבִי־לְכֶם!
 וְהִלְלִיהָ עוֹד חֹשֶׁךְ בְּשׁוֹבֵי וְאֶת־הַרְחֹב עֹבְתֵי לְדַסְמָתוֹ,
 וְאֶקְרָא: הֲאִירִי אֶת־לִי, הָאֵשׁוֹ כִּי מְנֹרַת־הַטָּהֵר אֲשֶׁר־לִי מִמְּנוֹלָתָהּ
 שְׂבֹרָה עַל־פְּנֵי הַעֲקָרִים.

יח

לא-לא לָכֶם היא שומה לַפֶּתַח אֶת-הַצִּיצִים וּלְהַפְּכֶם לַפְּרָחִים.
הִנִּיעוּ אֶת-הַצִּיצִין, לְפָנָיו, אֵךְ נִבְצְרָה מִפְּחָכֶם לְחִיּוֹת מִמֶּנּוּ
פָּרַח.

וְאִם תִּגְעוּ אֵלָיו-תִּשְׁקָצוּהוּ, אֶת-נִצְתּוֹ תְּבוֹסְסוּ לְחַלְקִיקָה
וּפְזַרְתֶּם אוֹתָם עַל-פְּנֵי עֵסֶר הָאֲדָמָה.
אֵךְ צְבָעִים לֹא יֵרְאוּ וְרִיחַ לֹא יָבוֹא.
אוֹיְהוּ! לֹא לָכֶם היא שומה לַפֶּתַח אֶת-הַצִּיצִים וּלְהַפְּכֶם
לַפְּרָחִים.

וְהָ אֲשֶׁר לוֹ היא שומה לַפֶּתַח אֶת-הַצִּיצִין הֵן עֲשֵׂה יַעֲשֵׂה
אֶת-מִלְאֲכָתּוֹ וְהִיא קָלָה קָכָה.
אֶת-עֵינָיו יִתֵּן בּוֹ - וּמִיץ הַחַיִּים זָרֵם בְּתוֹךְ גִּידָיו.
לְנִשְׁמַת רוּחַ אָפוּ יִפְרֹשׁ הַפֶּרַח אֶת-כַּנְפָּיו וַיַּחֲפוּ לְקִרְאָת
הַרוּחַ.

וּצְבָעִים יִפְרָצוּ כְּמוֹ תְּשׁוּקוֹת מִן-הַלֵּב וְהַרִיחַ יִגְלֶה סוּד מְתוּק.
וְהָ אֲשֶׁר לוֹ היא שומה לַפֶּתַח אֶת-הַצִּיצִין הֵן עֲשֵׂה יַעֲשֵׂה
אֶת-מִלְאֲכָתּוֹ וְהִיא קָלָה קָכָה.

יט

אֶת־הַלֹּט הַאֲחֵרוֹן אֲשֶׁר נִשְׂאָר אַחֲרַי חֲמֵס הַחֲרֹף קֶטֶף
 סוּדָס הַגִּנָּן מִחוּץ הַבְּרָכָה אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּלָּךְ אֶל־שַׁעַר הַהִיכָל לְמִכּוֹר
 שָׁם אֶת־הַפֶּרֶח לְמִלָּךְ.

וְאִישׁ עֶבֶר בְּדַרְךְ מֵצֵא אוֹתוֹ בְּלִכְתּוֹ וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמֶר:
 „שֹׂאֵל אֶת־שְׂכָרְךָ בְּמַחִיר הַלֹּט הַאֲחֵרוֹן וְאַתָּנָה—וְאַנִּי הַגִּנִּי לְהַקְרִיב
 אוֹתוֹ אֲשֶׁכֶר לְבוֹדֶהָ“.

וְסוּדָס עָנָה וַיֹּאמֶר: „אִם תִּשְׁלַם לִי מִשָּׂה זָהָב—וְהִיָּה זֶה
 לְךָ“.

וַיִּהְיֶה שְׁלָם כְּדָבָרוֹ.

וְהַמֶּלֶךְ יָצָא בְּרִגְעַ הַזֶּה חוּצָה וַיִּתְּאוּ אֶל־הַפֶּרֶח לְקִנּוּתוֹ, כִּי
 הוּא בְּדַרְךְ לְלִכְתּוֹ עַד־לְפָנַי אָדוֹנָו בּוֹדֶהָ וּבְלִבּוֹ אָמַר: „אֲכֵן טוֹב
 אֲעֲשֶׂה כִּי־אֲנַח לְרַגְלָיו אֶת־הַלֹּט אֲשֶׁר פָּרַח בְּחֲרֹף“.

וּבְאֵמֶר הַגִּנָּן כִּי גָתָן יִתְּנֵנִי לִּי מִשָּׂה זָהָב בְּמַחִירוֹ וַיַּעַן
 הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר אֲשֶׁר נִכּוֹן הוּא לְתַת עֲשָׂרָה מִשָּׂה, אוּלַּם הַהֲלֹךְ כְּפֶלֶא
 אֶת־הַמַּחִיר וַיֹּאמֶר לְתַת פִּי־שָׁנַיִם בְּזֶה.

וַיִּגְנֹן הָיָה אִישׁ כִּילִי וַיִּקּוּ בְּלִבּוֹ לְקַחַת שְׁבַע־עֵתַיִם כֶּכָּה מִיַּד
 זֶה אֲשֶׁר בִּגְלָלוֹ מִתְעַשְׂקִים פֹּה עַל־אֲדוֹת הַמַּחִיר וַיִּשְׁתַּחוּ וַיֹּאמְרוּ:
 „אֶת־הַלֹּט הַזֶּה לֹא אוּכַל לְמִכּוֹר“.

בתוך האל המפורש אשר ביערת המנוג מעבר לחומת
 העיר עמד סודם לפני בודקא אדונו ותהי דקמת האהבה רבצת
 על-שפתי בודקא ומנחת שלום האידה מעיניו כמו שחר סבול
 סל-סתו.

וסודם הביט אל-פניו ואת-הלוט הגיח לנגליו ואת-ראשו
 השח עד לעפר.

ובודקא האיר את-פניו בשחוק תמים וישאל: מה-שאלתך,
 בני?

וסודם קרא ויאמר: את-כנע רגלך האחרון שאלתי.

כ

שימני למשוררך, לילה, הוי לילה כסוי צעיר!
הנה רבים ישובו בצלך באיך-אקר דורות שלמים - תגני
ואזי לכה לשיריהם.

אסמני אל-רכבה אשר אופנים איך-לו והוא באסם רעש
הפוח מעולם ואל-עולם, אתה המלך בהיכל העת, אתה השחור
והנאנה

רבים באו כמתנגבים אל-תוף סגרוחיה נרחם בקרבם שאלי,
והם הלכו בקרב ביתך אשר מנורה איך-לו ויבקשו מענה.
ורבים יש אשר פלח אותם תך-הקדנה בנד בלתי-נודע
והסרוצנה מלבם החוצה ומירות עליזות ויזעזעו את-החשקה עד-
היסוד בה.

והנשמות הערות האלה מביטות משתאות אל-אחד הבוכבים
ומשתוממים אל-האוצר אשר קצאו פתאם.

שימני למשוררך, הוי לילה, למשורר דמסתח אשר איך
לה סקר.

כא

מי-ימן ומצאתי יום אחד את-התיים אשר בקרבי ואת-
הקדנה המסתתרת בחיי, אף-כי עוו הימים את-נתיבי נישחתי
אותו בעפר נאלח.

רק לחלקים נגלו אלי, רוח קל חלף עלי ניגו נישם
למחשבותי ריח נוח לרגע אחד.

מי-ימן ומצאתי יום אחד את-הקדנה אשר מחוץ לי השכנה
מעבר לגבול האור - ועמדתי בתוך העזובה השוטפת אותי אשר
שם נראו קל-הדברים פראות אותם יוצרם.

כב

בְּקֶרֶת הַסֶּתוּם הַזֶּה נִלְאַחַּ מִכְבֵּד אֹר, וְאִם הוֹלְכִים שִׁירִיךָ
הַלֹּחֵף וְרִפְהֵה הַלֹּחֵף וְיִגַע תִּן־לִי אֶת־חֲלִילֶיךָ כְּמַעַט רַגַע.

אֲחַלֵּל־נָא בּוֹ כְּכֹל־אֲשֶׁר יִהְיֶה הַרְוּחַ בִּי - רַגַע אַרְבַּע־עֶשְׂרֵי
בְּחִיקָי, רַגַע אָנַע בּוֹ בְּשִׁפְתַי, רַגַע אַנַח אוֹתוֹ לְיַמִּינִי עַל־פְּנֵי הַדָּשָׂא.

אוֹלָם בָּבֶא דְמַמַּת הָעָרֵב הַנְּאֻדְרָה אֶלְקֵט־לִי פְרָחִים וְאֶעֱנוֹד
אוֹתָם לֹא לְעֵטְרַת וְאֶמְלֵא אוֹתוֹ בְּרִיס נִיחוּם; אֶכְרַע וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לֹא
בְּהַעֲלוֹתִי אֶת־הַמְּנוֹרָה.

כִּי בַלְיָה אָבֵא אֵלַיךָ לְהַשִּׁיב לִי אֶת־חֲלִילֶיךָ.
וְאִתָּה תַחַלֵּל בּוֹ אֶת־נְגִינַת חֲצוֹת הַלְיָלָה לְעַת אֲשֶׁר הֵינְחָם
הַעֲלָה מִתְהַלֵּף לְבַדּוֹ בִּינּוֹת לְפֹכְבִים.

כג

רוח המלור מרחף ומרקד על פני גלי הים גינות
 לקולות השער והמים.

ועתה כי בא השמש והשמים השודרים נטוים על הים
 פעפעפים נטוים על עין עמקה. הנה-נה בא מועד אשר יזח העט
 מתחת כף-היד נאשר יסן למחשבות קרדת אל ארבע התהום
 אשר לסוד העולמים בקרב הדמקה הלזו.

כד

אשר הִלֵּלָהּ וַתְּגַיֶּמְתֶּךָ וְזָקָה וְגִדּוּלָהּ בְּחוּץ הַשָּׂקֵט אֲשֶׁר
לְחַיִּי.

עוֹרָה, כָּאֵב הָאֵהָבָה, כִּי לֹא יָדַעְתִּי לְקַתּוֹחַ אֶת־הַדִּלְתָּ וְאֲנִי
עוֹמֵד בְּחוּץ.

הַרְגַעִים מְחַכִּים, הַבּוֹכִים שׁוֹקְדִים, הַרוּחַ מְחַרֵּשׁ וְהַדְּמָמָה
כְּבֹדָה בְּחוּץ לְבֵי.

עוֹרִי, אֵהָבָה, עוֹרִי! סֵלֵאֵי אֶת־בוֹסֵי אֶרֶץ וּבְנֵשְׁמַת־רוּחַ־
זַמְרָה הַעֲרִירִי אֶת־הַדִּלְתָּ.

כה

צפור הבקר מזמרת.

אי-מזה באה לה השמועה על-דבר הבקר בטרם הבקר
 יעלה ובעוד נחש הליילה מחזיק את-השמים בין-טבעות כבלי
 השחורים והקרים?

הגיד לי צפור הבקר, איך-זה מצא ציר המזרח את-
 נתיבו אל-תוף חלומך בליילה הכפיל הזה אשר לשמים ואשר
 לעלים?
 לא האמינה לי הארץ בקראך: "שמש הגה בדרך, איך
 ליילה עוד".

הוי, כל-ישן, הקיצהו
 חשוף את-מצחך בחפותך אל-ברכת האור הראשונה נרן
 עם-צפור הבקר בקדוה אמונה.

כו

האביון היושב בקרבי נשא את-כפיו הצנומות אל-השמים
 הריקים מכוכבים נינעק באוני הליקה בקולו הרעב
 ותפלותיו היו אל-החשקה העזרת, והיא רבצה כמו אלהים
 כושל בתוך שמים שוממים אשר לתקות אובדות.
 קול משאלותיו התנגל בסערה מפביב לתהומות אידו
 ניהי כצפור מתנפחת זזשר תקיף את-קנה הריק.

אבל כאשר השליך הבקר את-עגו אל-שפת המזרה, קפץ
 האביון היושב בקרבי ויקרא:
 ברוד אנכי כי הליקה חרש לא שמעני - וכי אוצרותיו
 היו ריקים.
 ויקרא: הוי חיים, הוי אור, מה-חוקדים אתם! ונתקדה
 גם החדנה אשר לעת-קץ הכירה אתכם!

כז

על-שפת הנגס התפלל סנן את-תפלותיו והנה-זה ברהמיני
 לבוש קרעים נגש אליו ויאמר: הושיעני, כי עני אנכי.
 וסנן אמר: קצרת הנדבות אשר בדי זה קל-רכושי, כי
 קל-אשר היה לי נחתי לאחרים.
 והברהמיני הוסיף ויאמר: אכל אדוננו שינה נרצה אלי
 בחלום הלילה וייצאני לבוא אליך.
 וסנן ובר פתאם כי מבין-חלונאי אבני הנחל קרס אבן
 אחת יקרה אשר אין-לה צרוף ויסמנה בחול, כי אמר: אולי
 דרשה תהיה לאיש.

אז נראה את-הברהמיני את-הקום. וישתאה האיש בלך
 ויחפור את-האבן משם.
 והברהמיני ישב על-פני האדמה ויחשב מחשבות צד-בא
 השמש אל-מאחרי העצים ורעי הפרות שבו עם-בהמתם.
 אז קם ויבא לאטו אל-סנן ויאמר: אדוני, תן-לי חלק
 רצון מן-העשר הלו אשר יבוז לעשר מלא קל-האכז.
 ואת-האבן הזרה השליך תיקמה.

כח

מועד על-מועד באתי אל-פתח שערך ואשא את-ידי ואשאל
הלוף ושאל וארב מיום ליום.

ואתה נתת, תת והוסף, תת והוסף, פעם במדה ופעם בפמע
פתאם מלא חפנים.

נאני לקחתי הרבה והרבה נשמט מידי ארצה, הרבה החזקתי
בכפי, והוא כבד, והרבה עשיתי לכלי משחק לי ושברתיו אחרי
אשר הלאני, עד-כי שברי מתנוחיה ואוצרותיהן רבו עד-לכלי
הספר ויכסוף ממני, והתחלתי באין-קץ הוגיעה את-לבי.

קח, הוי קח - זה-היה עתה קול קריאתי.

נפץ את-כל-אשר בקערת האביון הלוי, פכה את-המנורה
אשר לשומר החצוף הזה; החזק בידי, הרימני מגל מתנוחיה
אשר עודנו הולך ונגדל ונשאני עד-הנצח העולם אשר עמך
בבדיקתך.

כט

הושרתני עם-אלה אשר אהריתם לצאת מן-המשחק ריגם.
 נדעתי כי-לא לי הוא למצא שקל או לצזוב את-המשחקים.
 אַתְּנַפֵּל אֶל-תוֹךְ הַשְּׂבִלֹת, וְלוֹ גַם אֲדַע כִּי אֶסְבַּע בְּמִצוֹלָה.
 אֲשַׁחֵק אֶת-מִשְׁחַק אִידִי.

אַתְּ-כֹּל-אֲשֶׁר בְּרִכּוּשֵׁי אֲתָן כֶּסֶף לְמִשְׁחַק וּבִאֲבֹד לִי אֲגוֹרְתִי
 הָאֲחֻרוֹנָה וְנִתְמִי גַם אֶת-נַפְשִׁי בּוֹ, אוֹ-אֲזוּ וְאֶרְאֶה פְתָאִים כִּי מְצִאתִי
 שֶׁלִּי עֶקֶב אֲשֶׁר אֲבִדְתִי תְהִיָּה שְׁלֵמָה.

5

שחוק משובות השמשך על-פני השמים בטהרבישך את-לבי
 קרעים ותשלקתהי החוזה אל-תוף קרחובות לשאל נדבות.
 והוא הלך מפתח אל-פתח, ויש-אשר קצרתו כמצט היתה
 מלאה, אז באו עליו שודדים נישדוהו.
 ויצת קץ היום הקבד בא עד-לשערי הירלך ניט אליך
 את-קצרתו הדלה, ואתה באת ותפשת בידו והושבת אותו על-
 ברא מלכותך לימינך.

לא

„מי בכם האיש אשר ישים לנפשו את-החק לכלכל את-
הרעבים?“ ככה שאל בודהא האלהים את-הדבקים בו בקיות
רעב כבד בשרוסטי.

ורטנקר האיש הסוחר בכספים הוריד את-ראשו לארץ
ניאמר: „רב מדי כל-רכושי ידרש לבעבור כלכל את-הרעבים.“
ויסן שר צבא המלך אמר: „בכל-נפשי הייתי נותן את-
דמי כל-חיי, אך בביתי אין-די מאכל.“

ודהרמפל אשר פברות אדמה רבות היו לו לנחלה אמר
באנחה: „ננק הרזון כמו-שד את-שדוטי כליל עד-התריכם, לא
אדע במה אשלם עתה את-מסי המלך.“

אז קמה ספריה בת הנזיר הרש.
ותשתחו ארצה לפני כל-העדה ומען בעננה ותאמר: „אנכי
אאכיל את-הרעבים.“

והאנשים מסביב קראו כיהשתאו מאד ולא האמינו ויאמרו:
„איך תהיה קזאת! במה תוכלי ליחל לעשות את-גדרך זה?“
וספריה אמרה: „כי אנכי הענייה מכלכם פה, ולכן זה כחיי.
הגה אקמי ומגורוטי בקל-בית ובית מבתיכם.“

לב

אֶת־מַלְכִי לֹא יִדְעָתִי, וְלִכֵּן בְּדָרְשׁוֹ מִמֶּנִּי אֶת־מָסוֹ הַשְּׂאֵתִי
 אֶת־נַפְשִׁי כִּי אֶתְחַבֵּא וְלֹא אֲשַׁלֵּם אֶת־חֻבִּי.
 וְאֲנִי בְרַחֲמֵי כַפְעִים־בְּכַפְעִים וְאָשׁוּב וְאֶכְרַח מֵאַחֲרֵי קַל־עֲבוֹדָת
 יוֹמִי וְקַל־חֲלוּמֵי בְלִילוֹת.
 אֲךָ פִקְדָתוֹ רְדָפָה אַחֲרַי עִם־כָּל־נִשְׁמַת רִיחַ אֲשֶׁר שְׁאַפְתִּי
 אֶל־קִרְבִּי.
 כָּכָה יִדְעָתִי לְגִבּוֹן כִּי נוֹדְעָתִי לוֹ הֵיטֵב וְכִי לֹא גוֹתֵר
 מְקוֹם לִי אֲשֶׁר אִמַר עָלָיו: לִי הוּא.
 וְעַתָּה הִנֵּה זֹאת כָּל־תְּאוֹנֹתַי לְהַנִּיחַ לְרַגְלֵי אֶת־כָּל אֲשֶׁר
 לִי לְבַעֲבוֹר אִמְצָא לִי הַמְשַׁפֵּט לְהִיּוֹת מְקוֹם לִי בְקִרְבִּי מִמְלַכְתּוֹ.

לג

כאָשר הָיָה עִם-לִבִּי לִיצוֹר אוֹתָךְ, לִהְיוֹת צִלְמִי צִלְמִי חַיִּי
 לִבְנֵי אָדָם לְהַשְׁמִיחֹת לִי, הִבַּאתִי עִמִּי אֶת-הַחֶמֶד אֲשֶׁר לִי וְאֶת-
 הַמְדוֹת מִשְׁאֵלוֹתַי וְאֶת-תְּרֵמֵי דַמְיוֹנִי הַכּוֹזֵב וְאֶת-תַּעֲתְעֵי הַלּוֹמוֹתַי.
 כֹּאֲשֶׁר שְׁאַלְתִּי מַעֲמָךְ לִיצוֹר מִקְרֵב חַיִּי אֶת-צִלְמִי לִבְנֵי
 לְאֻהָבָה אוֹתָךְ, הִבַּאתָ עִמָּךְ אֶת-אֲשֶׁר וְאֶת-תַּקְפָּךְ וְאֶת-אֲמִתְּךָ וְאֶת-
 יִשְׁעֶךָ וְאֶת-שְׁלוֹמְךָ.

לד

„מלְפִי, דְּבַר עֲבַד הַמֶּלֶךְ לְאֹדוֹנוֹ בָּבֵאוּ אֵלָיו לְגִלוֹת אֶת־
אָזְנוֹ — לֹא הוֹאִיל גְּרוּסִים הַקְּדוֹשׁ לְבַקֵּר בַּהִיכָל מִקְדַּשׁ הַמֶּלֶךְ
מֵעוֹדוֹ וְעַד־כֹּה.

„אֶת־תְּהִלַּת אֱלֹהִים יִזְמַר חֲסַת הָעֲצִים בְּרַחֲבוֹת עַל־פְּנֵי
חוּץ וְהַמִּקְדָּשׁ רִיק מִמַּתְפַּלְלִים.

כִּלָּם יֵאָסְפוּ עָלָיו מִסְבִּיב בְּדַבְרֵים עַל־הַלוֹט הַרְבֵּן, וְאֶל־
כֵּד הַדְּבַשׁ הַמְּזוּהָב לֹא יִשִּׁימוּ לֵב.

וְהַמֶּלֶךְ בְּרַגְוֹ לָבוֹ הַלֵּךְ אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־שָׁם גְּרוּסִים יוֹשֵׁב
עַל־פִּי הַדְּשָׁא.

וַיִּשְׁאַלֶּהוּ נִיאֲמַר אֵלָיו: „אָבִי, לָמָּה נִטְשַׁת אֶת־הִיכָלִי עִם־
יָצִיעַ הַזֶּהָב אֲשֶׁר־לֹו וּבַחֲרַת לְשִׁבַת בַּחוּץ עַל־פְּנֵי הַחוּץ לְבַעֲבוֹר
הַטֵּף לְאַהֲבַת אֱלֹהִים?”

וְגְרוּסִים עָנָה: „יַעַן אֵין־אֱלֹהִים בַּהִיכָלְךָ.”

וּפְנֵי הַמֶּלֶךְ רָעַמוּ נִיאֲמַר: „הִזְדַּעַת כִּי עֲשָׂרִים רַבּוֹא כֹכַר
וְהֵב הוֹצֵאוּ לְבִנְיָן־הַפְּלֹאוֹת הַזֶּה מַעֲשֵׂה מַלְאָכַת אֱמֶן וְכִי קִדְשׁוֹ
אוֹתוֹ לְאֵלֹהִים עַל־פִּי כֹל הַחֻקָּה וְעַבּוּדַת הַקְּדוֹשׁ?”

וְגְרוּסִים אָמַר: „אָכֵן יְדַעְתִּי, כִּי־הִגַּה הָיָה דְּבַר הַבְּנִיָּה בַעֲנַת

שרפת הבתים, בשנה אשר אלפי בני עמך באו להתדפק על-
דלתותיה לבקש מעמך עזרה ולריק.

ואלהים אמר: הנה היצור הדל הזה אשר נבצרה ממנו

לחם גג וחסות לאחיו, וזה אמר לבנות בית ליו?"

ותחת העצים בתוך ההובות על-פני חוץ בחר לו אז את-

מקומו עם-בני האדם יחדו אשר גג וחסות אין להם.

ושקוץ הזקב הלך אשר הקימות ריק ואין-בו דבר מלבד

עב עגן הגאווה."

והמלך קרא בחרון אפו: "עזוב את-ארצו"

והקדוש ענה במנוחה: "אמנם כן, הגלגל נא כאשר הגלית

את-אלהי."

לה

החצוצרה מתגולגלת בעפר על-פני האדמה.

הרוח יגע, האור מת.

הוי ליום הרע!

באו, אנשי מלחמה, הביאו עמכם את-דגליכם ואת-משוריכם

עם-שירי המלחמה אשר לכם!

באו, עברי ארח, החפזו ממסעיכם!

החצוצרה מתגולגלת בעפר על-פני האדמה ומחכה אלינו.

ואני בדרך העלה אל-ההיכל ועמי קרבנות הערב אשר-

לי ואבקש לי מקום מנוחה אחרי צמל היום המלא אבק ואקו

כי ירפאו ספצעי והבגדים הצאים אשר לי יכבסו והיו לבגים: אז

מצאתי את-חצוצרתך מתגולגלת בעפר על-פני האדמה.

העוד לא בא מועד להעלות את-מנורת הערב אשר לי

העוד לא שר הלילה באוני הכוכבים את-שיר השנה

אשר לי

הוי שושנה אדמה כדם, הפרגים אשר לשנתי הלבנו

ויבולו!

חשבתני לנכון כי תמו נדדי וכי שלם כל-חובי, ופתאם

הנה סגעתני בחצוצרתך המתגולגלת בעפר על-פני האדמה.

גע בלבי הוצף עם-הקסם אשר לנעורידו
 מן וסדנתי בחיים תמלקח לאש בערת.
 מן וחצי רגעי הקיצי יחדרו ללב הלילה ונצקת חרדה
 תנצר כל עורון וכל-כשילון רגל.
 באתי להרים את-חוצרתך מן-העפר אשר על-פני האדמה.
 אל-נא לי שנה עוד — בתוך אכחת חצים תהיה ורפי.
 ורבים יתפרצו מבתיהם וכאו ליד ימיני — ורבים יבכו.
 ורבים על-משכבותיהם יתפחו ויתהפכו מצד אל-צד
 בחלומות נוראים.
 כי בלילה הזו ישמע קול חוצרתך.

מעמך שאיתי רק שלום ותחתיו בא לי קלון.
 ועתה אנכי עומד לפניך — עורני-נא לשים עלי את-נשקני
 מן ומהלמות מכאוב גדולות תמלטנה זיקי אש אל-תוך סיני.
 מן והתדפק לבי בצרוה — והיה זה התף לעונך.
 ריקות תהינה יני קליל, לבעבור הרם את-חוצרתך.

ל"ו

כְּאֲשֶׁר הָרִימוּ בַמְּשׁוּבָת הוֹלְלוּתְכֶם סְחִי דָמֶן מֵעַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה
 לְטֹנֵף בּוֹ אֶת-לְבוּשְׁךָ, אַתָּה הַיְפָה, חֲלַל לִבִּי בִי לְמַרְאֵה.
 וְאֲנִי צָעַקְתִּי אֵלֶיךָ וְאָמַר: קַח אֶת-שִׁבְטִי מוֹסְרֶךָ וּשְׁפֹט
 אוֹתָם."

אור הַבִּקֵּר שָׁכַן עַל-הַעֵינַיִם הֵהֵן אֲשֶׁר אֲדָמוּ מִמִּשְׁתָּה הַלְלִיָּה;
 שְׂדֵה הַחֹכְצִלוֹת הַלְכָנוֹת בְּרַף בְּשָׁלוֹם אֶת-נִשְׁמַת אָפֶם הַקּוֹדְחַת;
 הַכּוֹכְבִים מִבְּעַד לְמִצּוֹלֹת הַקְּדָרוֹת הַקְּדוּשָׁה הַגִּיהוּ אוֹרָם עַל-מִשְׁתָּה
 נִגִּינְתָם – הַגִּיהוּ אור עַל-עֲדַת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָרִימוּ סְחִי דָמֶן מֵעַל-
 פְּנֵי הָאֲדָמָה לְטֹנֵף בּוֹ אֶת-לְבוּשְׁךָ, אַתָּה הַיְפָה!
 וּמוֹשֵׁב מִשְׁפָּטָה הָיָה בְּגֵן הַפְּרָחִים לְנִכַח זִמְרַת הַצְּפָרִים
 לְמוֹעֵד הָאֲבִיב: בְּצִלְלֵי גְדוֹת הַנַּחַל אֲשֶׁר שָׁם הָמוּ הַעֲצִים לְעֲנוֹת
 אֶת-הַגְּלִים הַהוֹמִים.

הוֹי חַמּוּדִי! עַד לְאֶפְס־חַמְלָה הָיָה בַחֲרוֹנֶם.
 הַתְּשׁוּטָטוֹ בַחֲשֵׁקָה לְכַעֲבוֹר. גֹּזֵל אֶת-עֲדֶיךָ מֵעֲלֶיךָ לְעֲדוֹת
 בּוֹ אֶת-תְּאוּתֵיהֶם הַמָּה.
 וְכַאֲשֶׁר פָּגְעוּ בְךָ וַיִּצְיָקוּ לְךָ וְקוֹלְךָ חָדַר עַד-לְלִבִּי צָעַקְתִּי
 אֵלֶיךָ וְאָמַר: קַח אֶת-חַרְבְּךָ, אַתָּה חַמּוּדִי, וַעֲשֵׂה כִּם שְׁפָטִים."
 אֲבָל רוּחַ צְדָקָתְךָ בְּךָ חֲכָתָה.

דמעוֹת אִם נִשְׁפְּכוּ עַל-דְּבַר גְּדֹלָה וְדוֹנָם; אָמוֹנֵת אֵהָב בְּאֵיךְ
 גְּבוּל הַסְּתִירָה אֶת-חֲנִיתוֹת הַתְּמַרְמְרוֹתָהּ בְּתוֹךְ פְּצְעֵי הָאֵהָב.
 וְאַתָּה אֶת-מִשְׁפָּטְךָ נָתַתְּ בְּמִכְאוּב הָאֵלֶם אֲשֶׁר לְאֵהָבָהּ בְּאֵין
 שָׁנָה; וּבְאָדָם צָנוּעַ אֲשֶׁר פָּנָיו יֵאָדִימוּ; וּבְדַמְעוֹת הַלֵּילָה אֲשֶׁר לְאִישׁ
 עֲזוּב; וּבְאוֹר הַבֶּקֶר הַחֹרֵר אֲשֶׁר לְסִלְיָהָ.

הוּי הַנּוֹרָא! הִמָּה בְּמִשׁוֹבֵת תְּאֻנָּתָם הַעֲפִילוּ לְעֵלוֹת בְּשַׁעְרֶיהָ
 בְּלֵילָהּ, הִתְרוּ בְּאִסְמִיךָ לְגוּזַל אֶת-אֲשֶׁר לָךְ.
 אֲבָל מִשְׁקַל שְׁלָלָם גְּדֹלָה עַד לְאֶפְסֵי מְדָה, כִּכְד מֵהֶם מִשְׁאֵת
 אוֹתוֹ אוֹ מִסְּחֹב אוֹתוֹ אֲחֲרֵיהֶם.

וְאֵנִי צִעֲקָתִי אֵלֶיךָ וְאָמַרְתִּי: „סִלַּח לָהֶם, אֵתָה הַנּוֹרָא!“
 וּסְלִיחָתְךָ פְּרָצָה בְּסַעְרָהּ, הַפִּילָה אוֹתָם לְאָרֶץ וְאֶת-גּוֹלְתָם
 פּוֹרָה לְעָפָר.

הֵיטָה סְלִיחָתְךָ בְּתוֹךְ הַקּוֹלוֹת אֲשֶׁר לְרַעַם וְעַם-הַזְּנוּעוֹת אֲשֶׁר
 לָדָם וּבְקֶרֶב נַפְלְאוֹת הָאָדָם אֲשֶׁר לְשִׁקִּיעַת שָׁמֶשׁ.

לז

ואפגפסטא מִשְׁרַת בּוֹדְהָא שְׁכַב עַם-הַחֹמֶה אֲשֶׁר לְעִיר מְתוּרָא
בַּיָּשָׁן.

הַמְּנוֹרוֹת כָּבו כָּלָן, הַשְּׁעָרִים סָגְרוּ כָלָם, הַפּוֹכְבִּים הִתְחַבְּאוּ
כָלָם בְּרַקִּיעַ שְׁמַי אֱלוֹל הַחֲשָׁכִים.

רָגַל מִיִּזְהָ הָיָא הַבְּאָה וּמְצַלְצֵלַת בְּצַמִּידִיהּ וּפְתָאָם תַּגַּע
בְּקַצָּה אֶל-לוֹחַ לְבוֹ?

וְהוּא נִבְהַל בַּיַּקֶּץ, נְאוֹר מְנוֹרָה אֲשֶׁר בֵּינָד אִשָּׁה פָּגַע בְּעֵינָיו
הַסּוֹלְחוֹת.

וְהָיָא נְעֵרָה מִן-הַנְּעוּרוֹת הַמְּרַקְדוֹת אֲשֶׁר-בְּעִיר, מְצַפָּה הֵיחָתָה
כּוֹכְבֵי אֲבָנִים יְקָרוֹת, מְכַסֶּה עֵנָן אֲדָרְתָה תְּכַלֶּת לְבָנָה, שְׁכוֹרֶת יַיִן
גְּעוּרִיָּה.

אִז תּוֹרִיד אֶת-מְנוֹרָתָה וְתֵרָא וְתַבֵּט אֶת-פָּנָיו הַרְכִּים בְּיַמִּים
הַעֲזוֹ.

וְהָאִשָּׁה אָמְרָה: „סִלַּח-לִי, אַתָּה הַנְּזִיר הַצְּעִיר, הוֹאִילָה וְסוֹר
אֶל-בֵּיתִי. הַדְּמֵן עַל-פָּנָי הָאֲדָמָה אֵינְנִי הַמְּשַׁקֵּב הַנְּאוּה לָךְ“.

וְהַנְּזִיר עָנָה: „לְכִי לְדַרְכְּךָ, אִשָּׁה. כְּאֲשֶׁר יִגְמוֹל וְיִבֹא הַמוֹעֵד
אֲסוֹר אֵלֶיךָ“.

פתאם קראה הלילה השחור את-מלתעותיו לאור הכרך
הלילה.

והסערה נהמה מאסת מנפוחת השמים והאשה חרדה מחמיה
מפחד.

ענפי העצים אשר על-צדי הדרך דאבו מכבד ציצים.
זמירות הלילים עליוות שקטו מרחוק בתוך ריח האביב
החמה.

יושבי העיר באו אל-היערות אל-מועד חג הפרחים.
ומחצי רקיע-השמים נשקף הירח המלא משתאה אל-העיר
הדוממה.

והגור עבר ברחוב העזוב וממלל לו קול אילים חלי
אהבה יושבים בתוך ענפי המגו ומקוננים באנניו את-קונתם
באפס שנה.

ואפוקטא עבר את-שערי העיר ניבוא עד-רגל הספלה
ניצמוד.

מי-זאת האשה השכבת לרגליו בצל החומה מכת דבר
שחור אשר בקרה מקסה חבורות טריות והיא מגנשת בחפזון
מתוך-העיר?

והגור ישב לימינה, שם את-ראשה על-ברכיו, על-שפתיה
הסין נספי טים ואת-בשרה קשח בצרי.
"מי-אתה, נרחום?" שאלה האשה.

והנזיר הצעיר ענה: הנה לעת־קץ בא המועד לדרוש
אליו, ואני הנה באתי.

לח

צין פל־נה עוד נק שחוק אהבים בינינו, אהובי!
 מעת אל־עת השקערו עלי לילות סערה עזים אשר נשבו
 במנורתי עד־כבוֹתָה; פקפוקים אֵלים נַעֲרָמוּ נִכְבוּ אֶת־כָּל־הַכּוֹכָבִים
 אֲשֶׁר בְּשָׁמַי.

מעת אל־עת נהרסו החופים, שבֹּלַת המים סחפה את־קצירי
 ונהי ותמרורים פִּלְחוּ אֶת־שָׁמַי מִן־הַקֶּצֶה אֶל־הַקֶּצֶה.
 נֶאֱת־זֹאת לְמַדְתִּי וְאִדְעָנָה: יֵשׁ בְּאַהֲבַתְךָ פִּצְעֵי מַכָּאוֹב וְאִין־
 בָּהּ לְנִצַּח הַרוּם הַקָּרָה וְהַאֲלֻמֶּת אֲשֶׁר לְמוֹת.

לט

הסִלֵּלָה נִפְלְתָה, וְאוֹר כְּמוֹ שְׁחֹק אֱלֹהִים פָּרַץ אֵלֵינוּ.

לָנוּ הָעוֹ, הוּא אִתָּה הָאוֹר!

נִבְקַע לָב הַלְלִילָה!

בַּמַּק בְּלֵהֶט סָרְבָּף אֶת-סָרְבָּף הַמַּקְפּוּקִים וְאֶת-סָרְבָּף קַל-תְּשׁוּקָה

רָקָה.

לָנוּ הָעוֹ!

בֹּא אִתָּה אֲשֶׁר תִּנּוֹת לֹא סָרְעוּ!

בֹּא אִתָּה אֲשֶׁר נִוְרָא אִתָּה בְּלִבְנוֹתֶיךָ.

הוּא אִתָּה הָאוֹר! תִּפְסֵף נִתֵּן קוֹלּוֹ עִם-תְּלִימוֹת-הָאֵשׁ וְהַלְפִיד

הָאָדָם נִשָּׂא אֶל-צֵל; תִּפְסֵף גּוֹעַ עִם-פְּרִיץ הַגְּהֵרֶת.

מ

הוי ליהב אש, אמה האח לי, אומר לך עו.
 אמה הוא הסמל האדם והבהיר אשר לחפשה הנוראה.
 את-כפיה תשא למרום, באצבעות נחפזות תעבור על-מיתרי
 הנבל ונגינת המחולות אשר-לך נקלאה.

כאשר ישלמו ימי והשערים יפתחו, ושרפת לאפר את-
 האסורים האלה אשר על-ידים ועל-רגליים.
 בשרי יהיה עמה לאחדים, לבי יתלכד עם-גלגל סופתה
 והחם שלהט אשר הנה לי לגשמת חיים יתלכח והתערב בשלהבתה.

מא

המלך יצא לדרך והוא שט על-פני הים הוצף בקליפה.
 התוך מתנפח תחת מפרשיו הנפוחים הממלאים ברוח סער.
 השמים מדקרים בצפרגני הלילה והמה נפלים על-פני הים
 שקווי רעל הפחד השחור.
 הגלים מנפצים את-ראשם אל-השחור אשר-לא נראה -
 והמלך יצא לדרך והוא שט על-פני הים הוצף.

המלך יצא לדרך, לא אדע את-מקום המועדה אשר-לו,
 והוא מרגיז את-הלילה פתאם ברבנת מפרשיו.
 לא אדע את-החוף אשר אליו יעלה לעת-קץ אל-היבשה,
 למען הגיעו עד-החצר הדוסקה אשר שם מנוחה מאירה ושם ימצא
 את-הנפש היושבת על-פני העקר ומחקה לו.
 מה-פאות נפשו אשר תשים את-סירתו עד-לכלי דאגה
 מפני לילה נאסלה?
 הטבחה סירתו באבנים יקרות ובפנינים?
 אכן לא! אין המלח מביא עמו קל-מקמן מלבד השושנה
 הרכנה אשר בכפו והזמרה אשר על-שפתיו.
 והן מועדות עמו למען הגפש המטובה לו לךך בלילה
 עם-מנוחתה המאירה.

שְׁכֵנָה הִיא בִסְפָה אֲשֶׁר עִם-פֶּאֶת הַדָּרֶךְ.
 שְׁעָרוֹת רֹאשָׁה הַפְּרוּעַ מִתְעוֹסְפוֹת בְּרוּחַ וּמִסְתִּירוֹת אֶת-עֵינֶיהָ.
 הַסֵּעַר נִהַק בְּעַד-דֹלְתָהּ הַשְּׁבוּרָה, הַגֵּר מִתְלַקֵּס בְּמִנְוֹת הַתְּרָשׁ
 אֲשֶׁר-לָהּ וּמְשַׁלִּיכָה זְלִלִים עַל-פְּנֵי הַכְּתָלִים.
 מִתּוֹךְ יִלְצֵת הַרוּחַ הִיא שׁוֹמֵעַת בְּקֶרְאוֹ בְּשִׁמְהָ – אוֹתָהּ אֲשֶׁר
 בְּשִׁמְהָ לֹא נוֹדְעָה.
 הַגְּהֵזָה עָבַר מוֹעֵד רַב מֵאֵז אֶת הַמֶּלֶח הַיָּמָה.
 הַגְּהֵזָה יַעֲבוֹר עוֹד מוֹעֵד כִּבְעַד-עֲלוֹת הַשֶּׁחַר וְהוּא יִדְפּוֹק
 עַל-הַדֹּלֶת.
 לֹא בַחֲפִים יָכֵה וְאִישׁ לֹא יִדַּע.
 רַק הָאוֹר יִמְלֵא אֶת-הַבַּיִת, הַעֶסֶר יִהְיֶה מִבְּדָךְ וְהַלֵּב יִהְיֶה
 עָלוּ.
 כִּלְ-הַפְּקוּקִים חִלְפוּ בְּדִמְמָה לָעַת אֲשֶׁר יַעֲלֶה הַמֶּלֶח אֶל-
 הַחוּף.

מב

החוקמי בקל-כחי ברפסודה הסיה הזאת בבשרי מדי
 עברי את-הנחל הזר אשר לשנותי על-אדמות. וקוב אעזקנה
 ארחי כלות המעבר.
 ואחר-כך
 לא אנע אמ-האור והחשך אשר שמה גם-הם כאור וכחשך
 אשר לנו פה.

זה ב'ת-ינוך ע הוא החמש לעולמי עד:
 באסס חמלה הוא באהבתו.
 שבר הוא את-קלפת הפנינים, והוא אלם בקלא החשקה.

הנה ובכה אתה על-הימים אשר הלפו, הוי אתה הלב
 האמלי!

הנה עליו כי עוד ימים יבאו
 המועד קרב, אתה הנודר!
 הנה עת לך להציב את-גבולות הדרכיך
 יסר המסנה מעל-סניו וכסעם שנית תפגשת

מג

על-פני שרידי העקר אשר לעצמות בודהא האלהים בנה
המלך במבסר מזבח - שיר תהלה עשוי שיש לבן.
ושם תבאנה כפעם-בפעם לעת-ערב הבתולות והנשים
אשר לבית המלך להקריב פרחים ולהעלות מנורות.
אך בעלות בנו אחריי להיות למלך תחמיו בבא עתו,
נישטוף בדם את-כל אמונת אביו מלפניו ואת-אש הקרבנות
הבציר בספריו הקדושים.

יהי יום סתו נסה לחלוף.

ומוצד מנחת הערב קרב.

ושרימשי נצרה מנורות המלכה אשר הקדשה לבודהא
כי התרחצה במים הקדושים ואת-קצרת הנחב פארה בגרות
ובציצים רעננים ולבנים, ותבא ותשא את-ציניה השחורות אל-
המלכה.

והמלכה חרדה מסחד ותאמר: הטרים תדעי, נצרה סתיה,
כי מות יומתו אל-נכון כל-איש וכל-אשה אשר ישמחו אל-מזבח
בודהא

בטה חסין המלך.

ושרימשי תשמחנה אל-המלכה ובגאתה מסתח הדלת ומעמוד
 לפני אמיסה אשת בן-המלך הצעיר אשר ארשה לו זה-עתה.
 וראי עשוי זהב מלשש מושם בחיקה ואשת בן-המלך
 הצעיר קולעת את-מחלפות ראשה השחורות והארבות ותהי
 מושחת בצבע את-המלכה האדמה בתוך-מסכת השער אשר על-
 דרך ראשה להיות לאות תקנה טובה.
 וידיה רעדו בהביסה את-הנצרה ותזעק: מה-נוראה השואה
 אשר תוכלי להביא עלי עוביני-נא כרגעו

ושוקלה בת-המלכה ילכה אל-החלון לאור השמש השוקעת
 והיא קראת בססר ספרי הנסירות הנקלאות.
 והיא נתרה ממקומה בראותה על-סף דלתה את-הנצרה
 עם הנרבות הקדושים.
 וסקרה נסל מחיקה ארצה ותמהר ותלאט חרש באנן שרימשי
 ותאמר: אל-תתגרי במות, אשה עזת-נפש!

ושרימשי נחפזה ומעבור מדלת אל-דלת.
 וראשה מורם למעלה והיא קראת: הוי נשים אשר בבית
 המלך, מהרנהו
 המוצד לעבודת אדוננו הנהנה באו!
 ורבות מן סגרו את-דלתותיהן בסגניה ורבות מן חרפו
 אותה.

וארן אור היום האחרונה חלפה מעל-כפת הצרונה אשר
למגדל התיקל.

וצללים כבדים רבצו על-פנות הרחובות: שאון העיר
התומיה נאלם: צליל הגונג אשר למקדש שינה בשד כי בא מועד
תפלת הקרב.

ובחשכת נשף-הסתו, העמקה כמו-נחל נד, התלקחו הכוכבים
באורם, ומתאם ראו השומרים אשר בגן היכל-הפלך בתרדה מבעד
לעצים והנה מסלת אור מגורות מאירות פתאם על-יד מזבח
בודיהא.

והם משתערים בתרבותיהם השלופות ניקראו: מי-נה אתה,
הפמי, אשר ישחק למתו?

וקול מלא מתק ענה: שרימטי אנכי, שפחת אדוננו בודהא.
ובעוד רגע נדם לבה צבע את-השמש הזר באדמו.
ובתוך דממת מועד הכוכבים גוע אור התנורה אשר
לעבודת הקדש האחרונה לרני המזבח.

מד

היום העומד בינך וביני משמתקה לי לברכני את-ברכתו
האחרונה לשלום.
הלילה מכסה את-פניו בצעיפו ומסתיר את-המנוחה האחת
הבערת בתדרי

הנה עבדך השחור בא באיך-קול והוא סגש את-יריעת
חמתך לפגוד לבעבור תשבי שם לקדר עמי בדסקה באיך
דברים עד-יעבור הלילה.

מה

חֲלֵף לִילִי עַל־מִשְׁכַּב דַּאֲנָחִי וְעֵינַי יִגְעוּת. לִבִּי הִקְבֵּד אֵינְנִי
נִכּוֹן עוֹד לְקִרְאָת הַבְּקָר עִם־מֵלֵא קַל־מְשׁוֹשׁוֹ.

כֶּסֶף בְּצַעֲיִף אֶת־פְּנֵי הָאָר הַעֲרֹם, תֵּן אוֹת וְסֵר מִפְּנֵי הַצָּדָה
הַגְּנָה הַמְזוּהֵר הֵנָּה עִם־מְחֹלֵל הַחַיִּים.
הַסְתִּירְנִי בְּכִנְפֵי אֲדָרְתְּ חֲשַׁקְתָּ הַעֲנָנָה וְהִחַבֵּא אֶת־מְקַאֲוֵבִי
כִּמְעַט רַגְעַ מִפְּנֵי לְחֹץ תִּבְלִי.

מו

קִלְפָה הַעַת אֲשֶׁר יִכְלְתִי לְשַׁלֵּם לָהּ חֶרֶף כִּי־אֲשֶׁר לְקַחְתִּי
מֵעַמָּה.

לִילָה מִצָּא אֶת־בְּקָרוֹ וְאֶתָּה אֶסְפָּת אוֹתָהּ אֶל־זְרוּעוֹתַיָּהּ,
וְיָהּ אָנִי מַגִּישׁ אֶת־תּוֹדֹתַי וְאֶת־מִנְחוֹתַי אֲשֶׁר הִיוּ יַעֲבֹדוֹת לָהּ.
תַּחַת כִּי־הִרְעוֹת וְהִחַסְאוֹת אֲשֶׁר קִחְאֹתִי לָהּ הֵא אָנֹכִי אֶלְיָהּ
לְבַקֵּשׁ אֶת־הַסְּלִיחָה.

עַל־מִזְבְּחָהּ אָנֹכִי מַקְרִיב אֶת־כֹּל־פְּרִוְתֵי אֶבְרָתִי אֲשֶׁר נֹתַרְוּ
בְּתוֹךְ צִיצִיקֵהֶם וְהִיא חֲבָתָה לָהֶם כִּי יִגְצוּ.

מז

מצאתי מעט מכתבים ישנים מעמי אשר הניחה אותם
 למשמרת היטב בארְגוֹן-כלי צעצועים למען זכרונותיה לשעשע בהם.
 בלב ירא נסתה לגנוב את-הקטנות האלה מתוך זרם העת
 הסער ותאמר: "רק לי אלה לבדיו"

ראה נהג איך-איש אשר יכל לדרשם עתה ולשלם
 את-מחירם באהבה ואמנה ועוד הנה פה.
 אכן יש אהבה בתכל זאת להצילם מן-הפליון האחרון.
 כִּי-הנה רק אהבה כאהבתה הצילה את-המכתבים האלה ברחמים
 רבים כאלה.

כח

הביאי ימי וסדרים אל-תוך חיי האבדים, אשה כאשר
 הבאת אותם אל-תוך ביתי קל-העת אשר היית.
 טאטאי קשם את-שרידי הרגעים המעפרים, טלאי את-
 סבדים הריקות ורפאי את-קר אשר עלה בו תהו.
 אתר-כן פתחי את-הדלת הפנימית אשר לארון, העלי את-
 סגר ותני ונצוד שם חדו בדקמה לפני אלהינו.

מט

גדול היה העמל לעת אשר פוננו המיתרים, אדני
 החל את-נגינתך ותן לי לשכוח את-עמלי: תן לי ואחוש
 בנעימות ימי את-כל-אשר תלך את-רוחך בקרב הימים והם
 באסס ונינה.

הזילה החולף נעצר עוד על-פתח בלתי תן-נא ונחלוף
 קזה בזמירות.
 שפוף את-לבך אל-תוף מיתרי חיי, אדני, עם-הקולות
 אשר ירדו מעל-בוכיך.

ג

לָנֶגְהָה הִבְרַק כַּמַּעֲטָרָנֶגַע רָאִיתִי אֶת־בְּרִיאָתְךָ גִּזְחַ אֲשֶׁר
 בָּחַי - בְּרִיאָה בְּתוֹךְ צוּרוֹת־מֹת שׁוֹנוֹת מַעֲוָם וְעַד־עוֹלָם.
 מִבְּקֵה אָנֹכִי אֶת־שִׁפְלוּתִי בְּרִאוֹתִי אֶת־חַיֵּי בִּיד הַרְגָעִים
 הַרְיָקִים - אֵךְ בְּרִאוֹתִי אוֹתָם בְּכַף קָדְךָ, יִדְעֵתִי כִּי יִקְרִים הֵם
 מִהַיּוֹתָם עֲלֵים בְּתֵהוּ בֵּין־צִלְלִים.

נא

ידעתי כי יקנה אקד יום והוא יבא אל-קצו הקודר, אז
 תשלח אלי השמש את-ברכת-שלומה האחרונה.
 רעים יחללו על-פי תליליהם אצל עצי התאנה והבהמה
 תרעה במורד הנמל לעת-כי ימי ירדו אל-תוף החשכה.
 ואני זאת תפילתי כי-אבין בטרם הפרדי על-טה-נה קראתני
 האדמה אל-תוף נרועותיה.
 בטרם אלך אעצור-נא על-שירי האחרון עד-כלותי את-
 מלאכת נגינתי; אעלה-נא את-המנורה למען הבט את-פניך ואקלע-
 נא את-עטרה הפרחים לעשר-בה את-ראשך.

נב

מה היא הנגינה אשר לפי-קצב מדתה תנוע תבלו
 נתן בשחוק פינו לעת הכותה במעלה הטיים, נתפלץ
 בחרדה לעת שובה למעמקים בחשכה.
 אבל קול השיר אחד הוא, עלה ויורד לפי-קצב הנגינה
 באפס קץ.

מסתיר אתה את-אוצרך בכף ידך, ואנחנו קראים: שדדנו.
 אבל פתח וסגר את-כף ידך ככל-אשר יהיה עם-לבי: גם
 השקר וגם האבדה משפט אחד להם.
 בשחוק אשר תשחק עם-נפשך אתה תאבד ותשכח כאחד.

נג

לשקתי לתבל זאת במז-עיני וביצרי גוי; חתלתיה במז-
 לבי בחתולים לאיך-מספר; הציפותי את-מחשבותי על-יקיה ועל-
 צילותיה עד-כי תבל נחיי היו לאחדים - נאני אהב את-חיי יער
 כי אהב אנכי את-אור השמים אשר רקם עמי יחדו.

לו אמת נכון דבר עוננו תבל זאת כדבר אהבתני אותה -
 כי-אז אל-נכון יש שקל בזאת אשר באתי אל-החיים ובזאת
 אשר אפרד מעליהם.

נלו תקוב האהבה הזאת במנת, כי-אז הן אכל אכל סרטן
 הכזב הזה בקל-דקר ובקל-ענין עד-כי יקמטו הכוכבים נעד-
 היו שחורים.

נד

הַעֲנֵנָה אֲמָרָה אֵלַי: „אֲנֹכִי גִזַּעְתָּ; הַלַּיְלָה אֶמַר: „מִתְנַסֵּל
אֲנֹכִי אֶל־תּוֹךְ אֵשׁ הַבְּקָרָה“.

הַמִּכְאֹב אֶמַר: „נִשְׁאַר אֲנֹכִי בְתוֹךְ הַדְּמָמָה הַכְּבֵדָה לְהִיּוֹת
לְאוֹת לְעִקְבוֹתַי אַחֲרָיו“.

„וְאִנְקֵנוּ מִתִּים לְנֹכַח מֵלֶא כִּי־יֵשׁ, אֶמְרוּ חַיֵּי אֵלַי.
וְהִאֲדָמָה אֲמָרָה: „אוֹרֵי יֵשֶׁק לְמַחְשְׁבוֹתַיךָ בְּכִי־רַגַּע“.

„הַיָּמִים חוֹלְפִים“, דְּבָרָה הָאֲהַבָּה „אֵלַם אֲנֹכִי אֲחַסֶּה לָּךְ“.

וְהַמְנֹת אֶמַר: „מוֹלִיךְ אֲנֹכִי אֶת־סִירַת הַיָּד לְהַעֲבִירָנָה
אֶת־תֵּימִים“

נה

וטוֹלְסִידֵס הַמְשַׁרֵּר הִתְהַלֵּךְ כְּבֹד בְּמִזְמוֹתָיו עַל-שֵׁשֶׁת הַגִּגִּס
 בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִשְׂרְפוּ שָׁם אֶת-מִתְיָהִם.
 וַיִּמְצָא אִשָּׁה יוֹשֶׁבֶת לְמַרְגְּלוֹת גֹּפֶת אִישָׁה הַמֵּת וְהִיא
 פְּבוּשָׁה רַקֵּמַת צְבָעִים כְּבָאָה לְמוֹעֵד חַג-חֻחֻנָּה.
 וַתִּקָּם בְּרֹאוֹתָהּ אוֹתוֹ וַתִּשְׁתַּחֲוֶה אֵלָיו וַתֹּאמֶר: „הֲקַח אֲדוֹנָי
 וְנָתַתָּ לִי בְרִכְתֶּךָ וְאָבֹא גַם-אֲנִי אַחֲרָי אִישֵׁי הַשְּׂמִימָה“.
 וְטוֹלְסִידֵס שָׁאַל: „לָמָּה אַתְּ כֹּכָה נְחֻפָּה, בְּתִי הַאֵין הָאָדָמָה
 הַזֹּאת גַּם-הִיא אֲדַמַּת הַבְּרָא הַלְלוּהָ אֲשֶׁר בְּרָא אֶת-הַשְּׂמִימָה“
 „לָמָּה לְשִׁמִּים תֵּאבְתִי“, עֲנֵתָהּ הָאִשָּׁה. „אֶל-אִישֵׁי יַעֲרֹג לְבִי“.
 וְטוֹלְסִידֵס שָׁחַק בְּלֵט וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ: „שׁוּבִי לְבֵיתְךָ, יַלְדָתִי.
 בְּטָרִם יַעֲבֹר חֹדֶשׁ יָמִים וּמִצָּאת אֶת-אִישְׁךָ“.

וְהָאִשָּׁה הִיָּכָה לְבֵיתָהּ בְּתַקְוָה וּבְשִׂמְחָה, וְטוֹלְסִידֵס סָר אֵלֶיהָ
 יוֹם יוֹם וַיִּתֵּן בְּלָבָהּ מִחֻשְׁבוֹת גְּדוּלוֹת לְחֹשֶׁב אוֹתָן, עַד-כִּי גִמְלָא
 לָבָה עַל-כֹּל-גְּדוּתָיו אֶהְבֵּת אֱלֹהִים.
 וְטָרִם עוֹד תְּחַלּוֹף חֹדֶשׁ יָמִים וַתִּבְאֵנָה אֵלֶיהָ הַשְּׂכָנֹת
 וַתִּשְׁאַלְנָה: „אִשָּׁה, הַמִּצָּאת אֶת-אִישְׁךָ“
 וְהַעֲלִמְנָה שָׁחָקָה בְּלֵט וַתֹּאמֶר: „מִצָּאתִי“.
 וְהֵן שָׁאֵלוּ בַחֲפוּזוֹ: „אִיהוּ“
 „בְּקָרֵב לְבִי יוֹשֵׁב אֲדוֹנָי, וְהוּא עִמִּי אָחֵד“, עֲנֵתָהּ הָאִשָּׁה.

נד

באת אלי לרגע אחד ותגע בי בתעלמות הפלא הגדול
 על-דבר האשה הממלאה את-לב כל-הימים.
 הן היא השקה בפעם-בפעם אל-אלהים, כי ממנו לה הלך
 המחק- והיא היא היפי הרענן לעולמי עולמים וסמל הנעורים
 אשר בכל; היא היא המרקדת על-פני החרם המסכה ומזמרת
 לאור הבקר; היא היא המיניקה את-האדמה הצמאה גלים עזים;
 והיא אשר ישבר אליה הנצחים לפעמים את-לב האחת מקרב
 עזתה ובא תאנה אשר לא תוכל להתאפק עוד וקרצה והיתה
 למכאוב אהבה.

12

מי היא זאת השכנת בקרב לבי - זאת האשה האבדת
מפני לנצח?

מהר מהרתיק לי לאשה והחסאתי ממצא אותה לי.
פארתיק עטרות פרחים ואת-תהלתה זמרת.
הזהיר שחוק קל על-פניק רגע אחד, ואחר-כן חלף.
לא אמצא משוב בד', קראה - זאת האשה בעצבונה.

קניתי לה צמידים ממלאים באבנים יקרות, השבתי אל-
פניק רוח במניסה משבצת אבני חסן; רשדתי לה יצוע על-פני
מסת וקב.

אז התלפת זיק עליצות בתוך עיניק, ואחר-כן גנע.
לא אמצא משוב באלה, קראה - זאת האשה בעצבונה.

הושבתי אותה במרכבת עז והפעתי אותה מקצה האדמה
ועד-קצה האדמה.

לכבות נכנעים קרסו קרעו לרגליה ושאגות תהלתה עלו
עד-לשמים.

וְגַאִן קָרַן בְּעֵינֶיהָ רַגַע אֶחָד, וְאַחֲר־כֵּן נִמַּס וַיְהִי לְדַמְעוֹת.
 „אִין־לִי קְשׁוּשׁ בְּהַכְנִיעַ“, קִרְאָה – זֹאת הָאִשָּׁה בְּעֶצְבוֹנָהּ.

וְאֵנִי שְׂאֵלְתִּיהָ: „הַגִּידִי לִי אֶת־מִי אַתְּ מִבְּקִשְׁתְּךָ?
 וְהִיא רַק עָנְתָנִי: „אֵל־זֶה אֲנִכִּי מִחֲכָה אֲשֶׁר אֶת־שְׁמוֹ לֹא
 יִדְעָתִי.“

וַיִּמַּס חֲלָפּוֹ וְהִיא קִרְאָה: „מִתִּי יָבֹא דוֹרֵי לִי, זֶה אֲשֶׁר לֹא
 יִדְעָתִי וְאֲשֶׁר לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים לִי יוֹדְעוֹ.“

נח

לך האור אשר יבקע מן-החשכה, והטוב אשר יצמח מן-
 הלב הנשבר בריב.
 לך הבית אשר דלתותיו פתוחות אל-כל-העולם, והאהבה
 אשר קולָה יקרא לשדה מלחמת.
 לך המתנה אשר עוד שְׁכָרָה עמה גם באבד כל מסביב,
 והחיים אשר ישטפו מתוך מערות המות.
 לך השמים הנחתים על-עפר נאלת, ואתה הוא אשר תהיה
 למעני ואתה הוא אשר תהיה למצן כל.

נט

ברבון עלי עמל הדרך עם צמאון היום הלחט ובהשליך
 רגעי העלטה צללים על פני חיי כבלהות אימי שדים, אז אקרא
 אליה, רעי, לא כס לשמוע את קולך, כראם גם לבעבור תגע
 בי ידך.

הנה אימה בקרב לפי מפגי משא כל העשר הרב אשר
 לא יך נתן.

שלחנא ידך מבעד הלילת, אחו ביה ואמלאנה ולא ארפנה;
 הבה אחושנא את מנעה בנרף בברת הארץ הריקה אשר
 לבדידתי.

ו

הָרִיחַ קְרָא בְּתוֹךְ הַצִּיץ: אֲלֵלֵי לִי, הַיּוֹם עָבַר, נָח יוֹם
הָאָבִיב הַמְבַדֵּךְ, נֶאֱמַר שְׂבוּי בְּתוֹךְ עֲלֵה הַפְּרָחוֹ
אֶל־נָא יִפּוֹל לְבָבְךָ עָלַיָּהּ, יִצּוֹר דָּל!
אֲסִירֶיךָ יִמְסוּ, הַצִּיץ יִגַּץ וַיְהִיֶּה לְפָרְחָהּ, וְאִם־מוֹת תְּמוֹת
בְּתוֹךְ שְׂפַעַת הַסִּיּוֹם, וְהָאֲרִיךְ הָאָבִיב גַּם אַחֲרֶיךָ עוֹד.

הָרִיחַ מִתְדַפֵּק וְהִמָּה בְּתוֹךְ הַצִּיץ: אֲלֵלֵי לִי, הַרְגָעִים חוֹלְפִים
נֶאֱמַר עוֹד סָרַם אַדְעָ לָאֵן אֲנִכִי הוֹלֵךְ וְאִתְּמִי אֲנִכִי מִבְּקִשׁוֹ
אֶל־נָא יִפּוֹל לְבָבְךָ עָלַיָּהּ, יִצּוֹר דָּל!
רוּחַ הָאָבִיב שָׁמַע אֶת־תְּשׁוּקָתְךָ, לֹא יָבוֹא הַיּוֹם אֶל־קִצּוֹ
בְּסָרַם תִּמְלֹא אֶת־מִתְכַנֵּת סִיָּהּ.

קָתוּם בַּחֲשָׁךְ עֲתִידוֹ מִמֶּנּוּ וְהָרִיחַ קְרָא נוֹאֵשׁ: אֲלֵלֵי לִי,
בְּחִטָּאת־מִי הָיוּ חַיֵּי רִיקִים בְּאִין־תְּכַלִּית?
מִי יָכֹל לְהַגִּיד לִי לְמַה־זֶּה אֲנִכִי כְּלִי?
אֶל־נָא יִפּוֹל לְבָבְךָ עָלַיָּהּ, יִצּוֹר דָּל!
קְרוֹב הַבְּקָר הַשָּׁלֵם אֲשֶׁר יִתְעַרְבוּ סִיָּהּ אִתָּהּ בְּחַיֵּי כָל
וַיִּדְעָהּ בְּאַחֲרִיתָהּ אֶת־תְּכַלִּיתָהּ.

סא

עוד ילדה היא אדוני.

שטה היא בהיכלך אנה ואנה ומשעשעת ומנקה לעשות
לשעשע גם-אותך אמה.

לא תתבונן ולא תשים לב אם שמטו שערותיה לארץ
ושמלתה תסחב אחריה בתוך האבק.

בעת דברך אליה, תרדם ולא תענה דבר – והפרח אשר
אתה נותן לה בבקר יזח מינדה ארצה.

בפרוץ הסער והקדרות פרושה על-פני השמים, לא תישן;
צלמי פסילי שעשעיה פזורים על-פני הקרקע והיא מתרפקת
עליך בפלצות.

והיא רק יראה, פן תחטא אליך בהחטיאה דבר בעבודתה
לפגיה.

אבל בשחוק רך על-שפתיה אתה שוקד על-שעשעיה.
ידעת אותה.

הילדה היושבת על-העפר בחירתך היא אשר בחרת לך;
שעשעיה ישקטו וגם יעמקו והיו לאהבה.

טב

„מחיש עוד מלכד השמים, אתה השמש, אשר יוכל להקיל

את-דמות צלמך?

„בחלומות בחזון אָאָף, אולם נבצרה עד-עולם ממני לקיות

כי גם-עבד אַעבדך – ככה ככה אגל השל ויאמר: „קטנתי מאסוף

אותך אל-קרבי, אדוני הנשא, וחי אינם בלתי-אם דמעות“.

„הנה אנכי מאיר את-כל-השמים אשר גבור אין להם,

ובכל-זה יכל אוכל להתמכר גם אל-אגל של מעט – ככה דבר

השמש. „היה אהיה לניצוץ אור נאמלאך, וחייה המעטים יקטנו

וקיו לנלגל משחק“.

סג

לא לי האהבה אשר קל-מעצור לא תדע, כי היא כיון
 הולכה אשר נבקע נאדו והוא שאף לנדוף פלו כרגע.
 שלח-לי את-האהבה אשר קרה היא וקהורה כמטר גשמה,
 והוא יכרף את-השדה הצמא וימלא גם את-פדי החרש אשר בבית.
 שלח-לי את-האהבה אשר תחדור עד למקור קל-יש, ומשם
 תפרד כעסיס לא-גרעה ובאה אל-תוף שריגי עץ-החיים ונתנה
 חיים לפרי ולפרחים.
 שלח-לי את-האהבה אשר תשקוד על הלב בדמקה עם-
 שמעת מלא השלום.

סד

השמש בא אל-מאחרי שפת הנחל ממערב אשר בסוף היער.
 נערי הנזירים העזו את-המקנה הפיתה וישבו מסביב
 למדורת האש לשמוע את-דבר גוטמה נביאם, והנה-נה נער זר בא
 וישג-לו מנחת פרי וקרחים ויברכהו וישתחו לרגליו ארצה וידבר
 אליו ויהי מצפצף בקולו כמו-צפור ניאמר: באתי אליך לבגבור
 מאספני אל ארץ האמת העליונה.

סטקמה זה שמי.

והנביא אמר: ברכות לראשך!

אי-מנה שבט אתה, בניו הלא ידעת כי רק לאיש ברהמיני

המשפט לשאף אל-האמת העליונה.

אביו לא ידעתי אי-נה שבט שבטי, אולם אלכה-נא ואשאלת

את-פי אמי.

ויפרד מעליו אחרי דברו וילך מעבור ברגל את-הנחל

השטוח ויבא אל-סכת אמו, והסקה עומדת בקצה מדבר החול

בשפת הכפר הישן.

המנוחה בערה בעלטה בתוך החדר, והאשה עומדת בפתח

הנלח ומחקה עד-שוב בנה.

אז חבקה אותו אל-לבה ותשק לו על-שערת ראשו ותשא

לו לדבר לכתו אל-הנביא.

והנער שאל: "מה-שם אבי, את אמי המדחת?
 רק לאיש ברהמיני המשפט לשאף אל-האמת העליונה-
 ככה דבר גוטמה אדוננו אלי".

והאשה השפילה את-עיניה ותדבר חרש ותען:
 "עניה הייתי בנערי ויהיו לי ארונים שונים. ואתה בני
 היקר, הנה-זה באת אל-בין זרועות אמהי ובלה, ולה לא היה בעל".

קרני השמש הראשונות נוצצו על-ראשי העצים אשר עם-
 בית הנזירים בתוך היער.

והתלמידים עוד שערות ראשם הסבוכות רטבות אחרי
 הרחצה בבקר והם יושבים תחת העץ הזקן לקני המורה.
 וסטיקמה הנה-זה בא.

והוא משתחוה עד-לארץ לרגלי הנביא ויעמוד מקורש.
 והמורה הגדול שאקהו ויאמר: "הגידה-לי אי-מזה שקט
 אתה?"

ויען: "אדוני, לא ידעתי. הנה-זה שאלתי את-פי אמי
 ותאמר: "אדונים רבים עבדתי בהיותי בנערי ואתה באת אל-בין
 זרועותי ובלה אמהי, ולה לא היה בעל".

והמון קול תלונה כקול המית דברים מתקצפות אשר הרגזו
 מפורתן עליה, פי הלינו התלמידים על-הנדח הלז ועל עו מצחו
 אשר לא ידע הכלם.

וגוטמה הנביא קם ממושבו וישלח את-ידיו ויחבק את-הנער
 אל-לבו ויאמר: "אכן הטוב מקל-הבְּרִהְמִינִים אתה הוא, נערי.
 נחלת האמת הנעלה על-כל בקרבה היא".

סה

אילי יש בית בעיר הזאת אשר שערו יפתח בבקר הזה
לעולם להיות נכון לקראת מגע צאת השמש במלאות האור את-
משלחתו.

הפרחים פתחו את-ציציהם בתוף הסבכים ובגנים, אילי יש
לב אשר מצא בהם בבקר הזה את-מתנת הברכה אשר אחרה בדרך
מים נצתים באי-קץ.

סו

האזינה, רבי, ושמע: בתוך חלילי סמונה הנגינה אשר לריס
 פרחים נרים נאשר לעלים מזהירים נאשר למים נוצצים נאשר
 לעללים הומים מעל-פנמי דברים.
 סזליי גונב את-שחוק קולו מעל-שפתי רעי ופנש אותו
 על-פני חיי.

סז

עומד אַתָּה לְבָדָד תְּמִיד מֵעַבְרָ לְנַחַל נְמִירוֹתַי.
 גַּלְיָ קוֹלוֹמִי רִחֲצִים אֶת־כַּפּוֹת כַּגְּלִיָּה, אוֹלָם לֹא יִדְעֵמִי אִיכָּה
 אֲשִׁינָן.

זֶה שְׁעֲשֵׂעִי עֲמָךְ אֵינְנוּ בְלִת־אִם שְׁעֲשֵׂעַ מְרַחֵק.
 וּמִכְאוֹב זֶה־הַפְּרָדָנוּ מִתְמוֹנָג בְּנִגְיוֹת עַל־פִּי חֲלִילִי.
 נְאֻמִּי מַחֲקָה אֶל־הַיָּמִים אֲשֶׁר תַּעֲבוֹר סִרְתָּךְ אֶל־גְּדוֹת שְׁפָתַי
 וְאַסֵּה תַקֵּחַ אֶת־חֲלִילִי אֶל־תּוֹךְ יְדֵיךָ אִתָּה.

סח

פתאם נפתח חלון לבי היום בבקר ברעש-נה החלון הנשקף
 על-פני לבך.

השתוממתי לראות כי שמי אשר בו נודעתי אליך כתוב
 בתוך עלי ניסן ובפרתיו-נאני שבתאי מקריש.

לרגע אחד הוסר המסך המבדיל בין-שירי ובין-שיריך.
 קצאתי כי אור בקרף הנה מלא את-שירי האלמים אשר לא
 הרשו; חשבתי כי אלמדם לרגליך-נאני שבתאי מקריש.

סט

ישבת בתוך לבי בקרב-ולכן בהיות לבי נודד ונוסע לא
 מצאך מעולם; נחבאת מפני המון אהבתי תקנתי צד-לאחרונה-כי
 תמיד היית בקרבני.

אתה היית חדותי בקרבי בשששעי געורי, ואם שוקד הייתי
 רב מדי על-שששעי, גזוה התדנה.
 אתה זמרת לי ברגעי רוקמות חיי, באני שבתתי לומר לך.

ע

בַּהֲחֹזֶקָהּ בַּמְנוּרָתָהּ בְּשֵׁמִים, וְשִׁפְכָה אֶת-אוֹרָהּ צֶלֶם-פָּנֶי וְצִלָּהּ
יְפוֹל צִלְיָהּ.
וְאֲנִי בַּהֲחֹזֶקִי בַּמְנוּרָת הָאֶהְבֵּת בְּלִבִּי, וְנִסַּל אוֹרָהּ צִלְיָהּ וְאֲנִי
בְּשֶׁאֵר עֹמֵד מֵאַחֲרֵי בְּתוֹךְ הַצֵּל.

עא

הוי הגלים, גלים בולעי שמים, הנוצצים ברב-אור, המרקדים
ברב-סיים, הגלים אשר לחדנה מתגעשת, הסערים נצח

הפוכבים נדים על-פניהם, מחשבות לל-הליסות צבעיהן
תוטלנה בהם ממעמקי תהומותיהן ותשתפכנה על-גדות חופי החיים.
לדה נמות עליהם ויורדים עם-קצב נגינתם ועוף-הים אשר
בתוך-לבי פוש את-כנפיו נצח מגיל.

עב

הַתְּדוּנָה נִחְפְּזָה וְתַעֲבוֹר אֶת־מַלְא כָל־הָעוֹלָם לְבַעֲבוֹר תְּאֵר
אֶת־תְּבִנְתִּי.

אוֹרוֹת הַשָּׁמַיִם נִשְׁקוּ לָהּ הַלֵּךְ וְנִשְׁקַע עַד־כִּי הִקְיָזָה.
פְּרָחִים אֲשֶׁר לִקְיָצִים גִּמְהָרִים גִּאֲנָחוּ בְקֶרֶב נִשְׁמָתָה וְקוֹלוֹת
אֲשֶׁר לְרוּחוֹת נֹאֲשֶׁר לְזַרְמוֹת מַיִם רָנוּ בְּגִיד יִצְרִיקָה.
זַרְמַת חֲלִיפוֹת הַצְּבָעִים אֲשֶׁר לְעֵבִים וְאֲשֶׁר לְיַעֲרוֹת נוֹלָה
בְּסִינָה וּבְגִינַת כָּל־דָּבָר וְכָל־עֲנַן הַחֲלִיקָה כַּדִּי עוֹרָה לְתַת לָהֶם תְּאֵר.
וְהִיא הִיטָה לִּי לְכֶלֶה—אֶת־מְנוֹרָתָה הַעֲלֵתָה בְּבֵיתִי.

עג

האָביב עם-עליו וְעם-פּרָחיו בָּא אֶל-תּוֹךְ בְּשָׂרִי.
הַדְּבָרִים הוֹמִיּוֹת בּוֹ בְּלִי-הַבְּקָר וְהַרְחוֹזֹת הַבְּטָלִים מִשְׁעֲשָׁעִים
עִם-הַצִּלְלִים.

מַעֲיֵן מְתוֹק מִסֶּפֶה מִקָּרֵב לֵב לְבִי.
צִינֵי טְבֵלּוֹת בְּגִיל כְּמוֹ הַבְּקָר הַרְחֹץ בְּשֵׁל, וְסִיִּים רַעֲדִים בְּכַף-
יָצְרִי בְּשָׂרִי כְּמוֹ מִיתָרִים הוֹמִים אֲשֶׁר לְעֵגֵב.

הַלְכֵדָד אַתָּה מִתְהַלֵּךְ עַל-גְּדוֹת חַיִּי, אֲשֶׁר שָׁם הַשְּׂבֵלֶת גָּאָה
תִּגָּאָה, אַתָּה חֲמוּד יְמֵי עַד-לְאֵין-קֵץ?
הַמְּסַבֵּיב לָךְ מְעוֹפְסִים חֲלוּמוֹתַי כְּנֹבְבֵי קִיץ בְּרַקְמַת צְבָעִים
עַל-פְּנֵי כְּנֻמִּיהֶם?
וְאִם אֵלֶּה הֵם שִׁירֶיךָ הַנּוֹתְנִים הַדִּי-קוֹלָם בַּמְהֻמְרוֹת הָאֵפֶלּוֹת
אֲשֶׁר לְסִמִּיתִי?

מִי מִבְּלָעֲדֶיךָ יִכַל לְשִׁמוֹעַ אֶת-הַמִּנַּת הַרְגָצִים הַכְּבִירִים הַסְּעָרִים
הַיּוֹם בְּתוֹךְ גִּידִי, אֶת-קוֹל הַצְּעָדִים הַעֲלִיזִים הַמְּסוּזִים בְּתוֹךְ לְבִי
וְאֶת-שְׂאוֹן הַסִּיִּים בְּאֵין-שָׁקֵט הַמְּתַדְּפָקִים בְּאַבְרוֹחֵיהֶם בְּקָרֵב נִפְשִׁי?

עד

מוסרתי נתקו נשיי שלם, דלתי נפתחה לרנחת, נאני הולך
 אל-כל אשר יהיה רוחי ללכת.
 והם רבצים בפנותיהם (ארגים את-ארג רגציהם החורים
 וספרים את-אגרותיהם בשבתם על-העמר וקראים לי לשוב.
 אבל חרבי לטושה, חליצתי על-בשרי וסוסי דהר קרוץ.
 קצא אקצא את-ממלקתי.

עה

הן בקִּוּה מַצֵּר וְאֲנִי בְּאֵמִי אֶל־אֲדָקְתָּךְ עָרִם וּבְלִי־שֵׁם
 וּבְקוֹל וְעִקָּה.
 וְהִיֹּם קוֹלִי צִלּוֹ, כִּי אֲתָה אֲדַנִּי עוֹמֵד עַל־יַד יְמִינִי לְשֵׁים לִי
 מְקוֹם לְבַעֲבוֹר אִמְלֵא אֶת־חֹק חַיִּי.

וְגַם הִנֵּה מַדִּי הִבִּיאִי אֵלֶיךָ אֶת־נְמִירוֹתַי לְקַרְבֶּךָ, הַחַזִּנִי תַקְנֵה
 בְּסִתְרִי, כִּי אֲנֹשִׁים יָבֹאוּ וְהֵם יִאָּהֲבוּנִי עַל־כֹּל־זֶה.
 וְאֲתָה אֲהַבְתָּ לְגִלּוֹת סוּדֵי כִּי אֲהַב אֲנִי תְבַל וְזֹאת אֲעַשֶׂה
 הַבֹּאֲתִנִּי אֵלֶיךָ.

עו

בִּלְבַב יִרְאָה רִבְצִיתִי בְּצַל מִבְּקָהּ, אֲבָל עֲתָה, בְּנֹשֶׂא דְכִנֵּי הַחֲדָוּהָ
 אֶת־לִבִּי עַל־כְּרוֹם שֵׁיִאָם, מִתְרַפֵּק לִבִּי עַל־צוּק הַסִּלְעֵה הָאֲכֹנְרִי אֲשֶׁר
 לְפָנָיו.

בְּדָד יִשְׁבֹּתִי בְּפִנֵּת בֵּיתִי וְחִשְׁבֹּתִי כִּי צָר הוּא לְכָל־אוֹרֶחַ
 מִחוּץ, אֲבָל עֲתָה, כְּאֲשֶׁר נִפְתְּחָה דַלְתִּי בְּרֹעַשׁ בְּחֲדָוּהָ אֲשֶׁר לֹא
 סִלְּלֹתִי, רְאִיתִי כִּי יֵשׁ מִקּוֹם שָׁם גַּם־לָךְ וְגַם לְחֵבֶל כְּלָהּ.

הִלְכִיתִי עַל־רַאשֵׁי אֲצֻבָּעוֹת רִגְלִי, שׁוֹקֵד עַל־נִפְשֵׁי, וְאֲנִי מִלֵּא
 בְּלִרְאשֵׁי בְּשָׂמִים וְעוֹדָה עָדִי—אֲבָל עֲתָה, בָּבֵא סוּפָה שׁוֹבְבָה
 וְהִבְשִׁיתֵנִי לְעֵשֶׂר, אֲמֵן בְּשַׁחֲקֵי קוֹלִי וְאֲתַגְּלֵל עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה
 לְרִגְלֶיךָ כְּמוֹ־לָדָד.

עו

לך העולם עתה ולנצח.
ונצח-בי לא ישאל לך דבר, מלכי, לכן איד-לך ענג בעשרתי.
הנה הוא בעיניך בלא-היה.
ועל-כן אתה גומן לי מעט מעט את-אשר לך ואתה כובש
בלי-מעצר את-ממשלתך בקרבי.
יום על-יום אתה קנה את-עלות שמשך מיד לבי ואתה מוצא
את-אהבתך חקוקה בתוי תמונת חיי.

עח

לְאֶפְרַיִם נִתְּחָ זְמִירוֹת וְהֵן שְׁבוֹת וְנֹחָבוֹת זְמִירוֹת לָךְ.
וְלִי נִתְּחָ בַּק קוֹל לְבָדוֹ, וְאוֹלָם שֶׁאֵל אֵתָה כֵּב מְנָה – נִאֲנִי
קוֹזֵר.

צְשִׂיתְ אֶת־רוּחוֹתֶיךָ קִלִּי בְגָזִים וְהֵם מְמַהֵרִים לְעִבּוֹדְתֶךָ. וְעַל־
יְדֵי נִתְּחָ סִבָּל מִשָּׂא לְמִצֵּן אֶקֶף אוֹתוֹ מִעֲלֵיהֶן בְּנִפְשֵׁי צַד־הַסִּירִי
לְעַתְמֶךָ אֶת־הַסִּבָּל קִלִּי וְהֵייתִי חֹסֵשִׁי לְעִבּוֹדְתֶךָ.
בְּרֵאתְ אֶת־הָאֲדָמָה וּמִלֵּאתְ אֶת־צִלְלֶיהָ בְּשִׂרְיָדֵי אוֹר.
וּסְתַאֵם עֲצֻרְתָּ בַּמִּלְאָכָה; עֲנֻבְתִּי בְּיָדִים כִּי־קוֹת עַל־סִנֵּי קַשְׁמֶר
לְבַעֲבוֹר בְּרֵאֵי אֶת־שְׁמִיךָ.
לְכָל־הַיְצוּרִים אֲשֶׁר חוּץ מִמֶּנִּי אֵתָה נֹחַת, וּמַעֲמֵי אֵתָה שֶׁאֵל.
קִצִּיר חַיִּי הוֹלֵךְ וּבִשֵׁל בְּשֶׁמֶשׁ וּבְגֶשֶׁם סוּחֵף עַד־אֶקְצוֹר
שְׂבָעִתִּים מֵאֲשֶׁר וְנִצַּתְּ, לְבַעֲבוֹר שְׂמַחֵי בּוֹ אֶת־לְבָבִי, אֵתָה אֲדוֹן
נְרָנוֹת הַנְּהַב.

עט

אל-נא תתנני להתפלל פי אשמר מן-הרעות, כי-אם אשר
 אוכל להתיצב בפנידון ולא אירא.
 אל-נא תתנני לשאל פי כאבי חלוף, כי-אם אשר יהיה לי
 לב להתגבר עליי.
 אל-נא תתנני לחפש בעלי-ברית בשדה מלחמות-טחיים, כי-
 אם אשר אבטח בעצם כחי.
 אל-נא תתנני להתחזן במקומות מוראי פי הנצל אנצלי, כי-
 אם אשר יתנה לי ארץ רוח עד-אמצא את-פדותי.
 רצה-נא ואל תשימני לרף לבב, אשר אחוש את-חסדיך רק
 בקלות הברכה בעמלי, כי-אם תנני ואביר את-דרך תקומה גם
 בעלות קעלי בתהו.

פ

לא ידעת את-נפשך גם-אזא בשבתך בְּדָד, ולא בא אליך
 קול הקריאה בחפז הרוח מעבר החוף מזה אל-עבר החוף
 מזה.

באתי ואז הקיצות, והשמים פרחו במו-אור.
 הפרחתי בקרב פרחים רבים, סלטלתי בערשות צורות
 שונות; סכנתי במות ושבת ומצאתני בחיים.

באתי ואז גאה לבך; יגון בא לך וחדונה.
 נגעתי אלי ויצל קול צליקך באהבה.

אכל אור בלמה בתוך-עיני ויראה מתלשחת בתוך-לבי; פני
 מעלמים מסנה ואני בכה כאשר לא אכל לראותך.
 ובכל-זה ידעתי את-צמאון לבך באי-מקץ לראות את-פני,
 זה הצמאון הקנא על-פתח דלתי יום יום מתחדש בהתדפק אלי
 השמש העלה.

כא

אתה בהיותך נצב על-משמרתך בבלי-עת תקשיב לקול
 דְּצִוֵי הַחֹלְקִים הַלֵּךְ וְקָרַב לְמוֹעֵד אֲשֶׁר עֲלִיצוֹתָהּ תִּתְלַבֵּד עִם-עָרִישֵׁי
 הַשָּׁמַר וְתִבְקַע עִם-פְּרוֹץ הָאֵר.
 בְּאֲשֶׁר אֶקְרַב לָבוֹא הַלֵּךְ וְקָרַב בֶּן תִּשְׁלָה וְכֵן תִּגְדַּל חֶמֶת
 הַכֹּחַ אֲשֶׁר לְמַחֲלוֹת הַיָּם.

עוֹלָמָה הִיָּה לְמַסַּע מְצַמִּיחַ אֹרֶךְ אֲשֶׁר יִמְלֶא אֶת-בִּשְׂרָף, אֵלֶיךָ
 שְׂמִיךְ נְטוּעִים בְּסִתְרֵי לְבָבוֹ רַק לֹאֵנוּ יִסְתַּח אֶת-צִיָּצֵינוּ בְּאֶהְבָּה
 כִּמְפַחֵד.

פב

הָבָה וְאָקְרָא בְּשֵׁמֶךָ בְּשִׁבְתִּי בְּדָרְךָ בְּתוֹךְ-צַלְלֵי מַחְשְׁבוֹתֵי
הָאֱלֹמוֹת.

הָבָה וְאָקְרָא אוֹתוֹ בְּכַל-מַלְאִים, הָבָה וְאָקְרָא אוֹתוֹ בְּאֵיךְ-
מַחְשְׁבָה.

כִּי הִנְנִי כְמוֹ-יְלֵד, אֲשֶׁר יִקְרָא אֶת-אִמּוֹ מֵאֵת פְּעָמִים וְהוּא
לֵמַח צַל-כִּי יִכַל יוֹכֵל לְבַטֵּא בְּשִׁפְתָיו: „אִמִּי“.

פג

I

לבי ירחש בי הכוכבים קלם מאירים בקרבי.
 תבל פרצת אל-תוף חיי בשבילת מים.
 הפרחים מציצים בקרב נפשי.
 שפעת קל-הנערים אשר ביבשה ואשר במים עליה כענו
 קטרת בקרב לבי, וגשמת קל-דבר וקל-עגון פרסת על-פי מקשבותי
 פפרוט על-פי חלילי.

II

כאשר תישן קל-הארץ אבוא אל-פתח דלתה.
 הכוכבים מחרישים ואני ירא לומר.
 אחכה-נא ואשקוד עד-יחלוף צלף על-מעקה הלילה, אז
 אשוב בקל מלא.
 ואחר-כן בהיות הבקר אומר בפאתי דרכים;
 הפרחים אשר בסבכי הגדרות יענו לי ורוח הבקר באזין.
 ועברי ארח יעמדו שתאם תחמיהם ויביטו אל-פני, כי יחשבו
 כי קראתי להם בשמותם.

III

הן ביקני-נא אל-מוות וּלְתֵף לְמַעַן אֲחֶה לְמִקְדִּיךָ סְמִיד
 וּסֵן לִי לְהִתְנַלֵּךְ בְּסִצְרוֹת מִמְלַכְתְּךָ לְמַעַן אֲשַׁמֵּעַ בְּקִרְאֶךָ.
 אל-נא תתגני לְשִׁקוֹץ וְלַחֲלוּף בְּתֵהוֹמוֹת תּוֹהוּ.
 אל-נא תתן לְחַיֵּי לְבָלוֹת לְסִחְבוֹת מַחְסֵר וּמִכְלִיוֹן.
 אל-נא תתן לְמַקְפּוּקִים לְצוּדְנֵי-אֵלֶּה אֲבָקוֹת קַל-מְהוּמָה.
 אל-נא תתגני לְצֵאת בְּנִחְיבוֹת רַבִּים לְאַסוּף דְּבָרִים רַבִּים.
 אל-נא תתגני לְכַף אֶת-לְבָבִי תַחַת-עַל הַרְבִּים.
 תגני-נא וְאָרִים רֵאשֵׁי אֶל-עַל בְּגִבְתְּךָ וּבְקֹאוֹן צֶל-הַיּוֹתֵאֵי
 לְךָ לְעַבֵּד.

פד

החתרים

השומע אתה את-תשאות המות מרחוק,
 את-קול הקריאה בין-שבֹּת אש וענני נגף—
 — את-קריאת רב החבל אל-תפוש המשוט לְהִסָּב את-פני
 האניה לְמַחֹז ימים אשר שם אין-לָהֶם,
 כי חֲלַף המועד—מועד חבוק־יָדִים בחוף—
 שָׁשֶׁם תִּקְנֶה ותמכר זאת הסחורה הַיְשָׁנָה במעגל סוכב
 באי־קֶז,.
 שָׁשֶׁם התפצים באי־רוֹת־חַיִּים צִפִּים אָנָּה וְאָנָּה, והם מורקים
 וריקים מאֲמַת.

מקיצים הם בפחד פתאם ושאלים: חֲבָרִים, אי־נָה מועד
 השמיצ קול הפעמון? מתי יעלה השחר?
 העבים מחו את-הכוכבים—
 מִי־הוא זֶה אֲשֶׁר יִכְלֹ לְרֹאוֹת אֶת־אֲצָבַע הַיּוֹם הַרוֹנֶמֶת?
 נחפזים הם החוצה עם-משוטיהם ביניהם, המטות כיקות
 האם מתפללת, האשה ארבת אל-פתח הדלת;
 וצמת קול הנקדדים איש מצל-אחיו קנצת את-השקמים.

וקול רב החבל קרא מן-החשכה:
 „בא, חבלים, העת לְשַׁבֵּת בחוף חֲלָקָהוּ“
 בל-פגעי העולם השחורים שטסו את-גדותיהם,
 ובקל-זה, חתרים, עלו למקומותיכם וברכות הרעה
 בנשמותיכם.

את-מי אתם מחרפים, אחי? הורידו ראשיכם ארצה.
 החסאת היתה חסאתכם וחסאתנו.

החמה אשר הלכה וגדולה בלב אלהים מדד דו-
 מדרך לב החלשים, גאות הגבורים, התאנה לבצע ולחלקה
 שמנה, משטמת הנבלמים, גאון לב השבטים והתעבות הנעשות
 לבני אדם -

בל-אלה בוססו את-שלום אלהים, וינצח בקצרה.

כמו-זג אשר בשל לשבר-נא הסצר את-לבו ויער את-רעמיו.
 עצרו בעד שפף הדסי אשר תתנו בקל-איש ובעד תהלת
 נפשכם אתם.

ובדממת תסלה חרישית על-פניכם חתרו אל-מחוז זה אשר
 שם אין-לו.

נדענו חטאות ורעות יום יום, - ואת-המרת ידענו;
 עברות הן כעננים על-עולמנו ומהבילות אוקנו בשחוק שיהן
 הנוצץ ונדף.

פתאם הן עומדות דוקם ותהינן למפלצות,
 ועל-בני האדם שומה היא לעמוד לפניהן ולהגיד:
 -איך אנחנו יראים איתכן, שקצים נתעבים! פי חיינו יום יום
 ותגברנו עליכן,
 ואנחנו מתים באמונתנו כי השלום אמת והאלהים אמת'
 ואמת אדני קנצה נצחיים!"

אם לא ישכון אלהי אלקות בלב המות,
 אם לא תפרכ החכמה העליונה ולא תהרוס את-גבולות הרעה,
 אם לא תסות החשאה כי תגלה מאליה,
 אם לא ישבר הגאון מכבד משא מכלוליו, -
 אי-מזה באה אפוא התקנה אשר תהדף את-האנשים האלה
 חוצה ממעונותיהם כמו-כוכבים, למען התנפל אל-תוף מותם לנכח
 אור הבקר?
 האם ערף דם הנענים ודמעות האמות יאכד קליל עם-עפר
 האדמה ולא יקנו בקחירם את-השמים?
 ואם ישבור האדם את-גבוליו אשר מות להם, האם לא
 יקום לעיקו בקנע הטה נכר אשר גבולים אין-לו?

פה

שִׁירַת הַנוֹאֲשִׁים

צוּנֵי אֲדוּנֵי כִי לַעֲת עֲמָדֵי בְּסֵאמֵי הַדְּרָכִים אֲשִׁיר אֶת־שִׁירַת
 הַתּוֹחֲלֹת הַנּוֹבְנָה, כִּי הִיא הַכֹּלָה אֲשֶׁר יִמְהַר אוֹתָהּ לוֹ בְּסִתְרָה.
 אֶת־הַצְּעִיר הַקּוֹדֵר שָׁמָּה עָלֶיהָ, לְבַעֲבוֹר הַסִּתְרָה אֶת־פְּנֵיהָ
 מִן־הָעַם, אֵילָם הָאֵבֶן הַיִּקְרָה לַחֶסֶת עַל־לֶבָב מִן־הַחֹשֶׁקֶת.
 עֲזוּבָה הִיא מִן־הַיּוֹם, וְלֵיל אֱלֹהִים מְחַקָּה לָהּ בַּמְנוֹרוֹת
 מוֹאֲרוֹת וּבַפְּרָחִים רְטָבֵי טַל.
 מַחְרִיֶּשֶׁה הִיא וְעֵינֶיהָ מִיַּדּוֹת אֲרָצָה; אֶת־בֵּיתָה עֲזוּבָה
 מֵאֲחֵרֶיהָ, וּמִבֵּיתָה עֲלֶיהָ קוֹל הַזְּעָקָה הִלְזוּ עַל־כַּנְפֵי הַרוּחַ.
 אָבֵל הַכּוֹקְבִים שָׂרִים אֶת־שִׁיר אַהֲבַת אֱלֹהִים לְנֹכַח הַכְּנָיִם
 הַמְתוֹקִים מִלְּמָה וּמִמְכָּאוֹב.
 הַדְּלֹת פְּתוּחָה בַחֲדָר הָעֲזוּבָה, קוֹל הַקְּרִיאָה נִשְׁמָע, וְלֵב
 הַחֲשֵׁקָה דֹפֵק בַּתְּרֻנַת הַדָּר לְקִרְאָת מוֹעֵד הָאֲהָבָה הַבָּא.

פו

דברי תודה

לְאֵלֶּה הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ גְּאוּנָה, וְהֵם טַחְנִים אֶת־חַיֵּי הַשְּׁפָלִים
בְּשַׁעֲלֵי פַעֲמֵיהֶם וּמְכֹסִים אֶת־הַיֶּרֶק הָעֹנֵג אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה
בְּעַקְבֵי רַגְלֵיהֶם בְּדָם —

תָּן לָהֶם וּנְעֲלֻזוּ וַיִּוְדוּ לָךְ, אֲדֹנָי, כִּי לָהֶם הַיּוֹם.
אֲבָל אֲנִי זֹאת תּוֹדַתִּי כִּי גוֹרְלִי עִם־הַנְּדָבָאִים, אֲשֶׁר יִכְאָבוּ
וְאֲשֶׁר יִשְׂאוּ אֶת־סִבְלֵי הַכַּח וְאֶת־פְּנֵיהֶם יִסְתִּירוּ וְאֶת־אֲנָחוֹתֵיהֶם
יִחַנְקוּ בְּמוֹ־אֶפֶס.

כִּי כִלְ־הַלְמוֹת מִכְּאוֹב לָבַם הִתְדַפְּקָה עַל־תְּהוֹם לִי־ךְ
הַנִּסְתָּרָה וְכִלְ־עֵנַל גְּאָסַף אֶל־תּוֹךְ דַּמְמַתְךָ הַגְּדוֹלָה.
יּוֹם הַמַּחֲרָר לָהֶם הוּא.

הוּ שָׁמַשׁ! עֲלֵה עַל־הַלְקָבוֹת זְבִי הַדָּם וּפְרַח בְּפִרְחֵי
בְּקָר, וְאוֹרוֹת הַלְּפִידִים אֲשֶׁר לְמִשְׁתֵּי הַגְּאוּנָה יִצְמְתוּ לְאֶפֶס.

